

ยุทธวิธี ๘ ขัน
แห่งการเป็นมนุษย์
(พาหุ ๘ ขันสูงขึ้นไป)

ยุทธวิธี ๘ ชั้นแห่งการเป็นผู้พิชิต (พาหุฯ ๘ ที่พิสูจน์ได้)

คำนำ

ทุกชีวิตที่เกิดมาในโลกนี้ ล้วนต้องเผชิญกับการต่อสู้ ในรูปแบบ และจุดมุ่งหมาย ที่ผิดแผกแตกต่างกันออกไป ตามเงื่อนไขของ สภาพแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม และความเจริญแห่งภูมิจิตภูมิปัญญา ที่พัฒนาแปรเปลี่ยนไป ในแต่ละยุคแต่ละสมัย

นับตั้งแต่การต่อสู้กับภัยพิบัติทางธรรมชาติ ต่อสู้กับความทุกข์ ทรมาน ของโรคภัยไข้เจ็บ ต่อสู้เพื่อครอบครองกรรมสิทธิ์ ในที่อยู่ อาศัย ต่อสู้เพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่ ฯลฯ ของมนุษย์ ในยุคสมัย ตันๆ

มาจนกระทั่งถึงการต่อสู้ เพื่อครอบครองอาณาเขตดินแดน ต่างๆ ต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิเสรีภาพ ต่อสู้เพื่อความอดอยากหิวโหย

ต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ ต่อสู้กับสิ่งแวดล้อมที่เป็นพิษ ฯลฯ ของมนุษย์
ในยุคปัจจุบัน

จากการต่อสู้ในระดับบุคคล เงื่อนไขของการต่อสู้ได้บีบรัดให้
มนุษย์ผนึกรวมกันเข้า เพื่อร่วมกันต่อสู้กับภัยพิบัติ ทั้งทางธรรมชาติ
และสังคม จนคลี่คลายขยายตัว เป็นขบวนการต่อสู้ อันยิ่งใหญ่ของ
มวลมนุษยชาติ

แต่แทนที่การผนึกรวมกันเข้าของมนุษย์ จะช่วยให้มนุษย์ได้
พบกับชัยชนะในการต่อสู้ และอยู่ร่วมกันอย่างมีสันติสุข มันกลับ
ก่อให้เกิดปัญหาอันยุ่งยาก และสลับซับซ้อนยิ่งขึ้นทุกทีๆ จน
กลายเป็นกลไกอันยุ่งเหยิงของสังคม ในระบบต่างๆ ซึ่งมีอิทธิพล
ผลักดันให้วิถีชีวิตมนุษย์ ให้ต้องดำเนินไป ตามวงจรและค่านิยม ที่
สังคมนั้นๆ กำหนดขึ้น โดยปราศจากจิตสำนึก ที่แท้จริง ในการอยู่
ร่วมกัน และความรู้ซึ่งถึงคุณค่า และความหมายของการมีชีวิต
อยู่ อันนับว่าเป็นความปราชัยอย่างยับเยินที่สุด ของมนุษยชาติ!

สาเหตุสำคัญที่ทำให้มนุษย์ ต้องประสบกับความล้มเหลว ใน
การต่อสู้กับศัตรู ทั้งทางธรรมชาติและสังคมนั้น เพราะมนุษย์มัวแต่

ไปร่วนวาย อยู่กับสิ่งเรงเร้าภายนอกมากเกินไป จนละเลย และ
มองข้าม ศัตรูสำคัญที่สุดของมนุษยชาติ อันคือ "สัญชาตญาณ
สัตว์ป่า" ซึ่งครอบงำฝังลึก อยู่ในกมลสันดานของมนุษย์นั่นเอง ที่ทำ
ให้สังคมของมนุษย์ ซึ่งเป็นสัตว์เมือง มีสภาพไม่แตกต่างไปจากฝูง
สัตว์ป่า ในด้านของความสำนึกทางมโนธรรม

จึงกล่าวได้ว่าศัตรูสำคัญ ซึ่งเป็นตัวการที่บ่อนทำลาย
มนุษยชาติ ให้อยู่ยงยับนั้น ก็คือ "สันดานดิบ" ที่ฝังลึกอยู่ในจิตใจ
ของมนุษย์ปุถุชนทั้งหลายนี้เอง

เมื่อเห็นได้แล้ว พึงช่วยกันกำจัดเถิด สาธุชนทั้งหลายเอ๋ย!

"ยุทธวิธี" ๔ ขั้นแห่งการเป็นผู้พิชิตนี้ มีเนื้อหาสาระ ในการที่จะ
ชำระขัดเกลา หรืออบรมบ่มสันดานของมนุษย์ ให้มีจิตวิญญาณ
อันบริสุทธิ์หมดจด และเจริญงาม สูงส่ง เปี่ยมด้วยมโนธรรมสำนึก
อันไพบูรณ์ จนอยู่เหนืออิทธิพล ของสัญชาตญาณสัตว์ป่า เป็นผู้
พิชิต ซึ่งได้รับชัยชนะเหนือตนเอง และเหนือโลก (โลกุตระ) อย่าง
แท้จริง

โดยเรียบเรียง ถ่ายทอดจากคำบรรยายเรื่อง "พาหุง ๘" (บท
ถวายพรพระ) ซึ่งบันทึกเสียงไว้ ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๑๖ และได้
แก้ไขปรับปรุง และเพิ่มเติมส่วนที่ยังขาดตกบกพร่องอยู่ ให้สมบูรณ์
ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ก็ได้ตั้งชื่อเรื่องเสียใหม่ เพื่อความเหมาะสม ตาม
กาลสมัย

ซึ่งบทถวายพรพระ หรือพาหุง ๘ นี้ โดยทั่วไป ก็ใช้เป็นบทสวด
อ้อนวอน ขอความเป็นสิริมงคล อันเป็นลัทธิพิธี ตามความเชื่อของ
ศาสนาแบบ "เทวนิยม" ซึ่งเป็นแบบอย่างของลัทธิยอมจำนน ที่
สอนให้คนงอมืองอเท้า ไม่ต่อสู้กับชีวิต โดยยกอ้างอำนาจลี้ลับของ
ผีสาธเทวดา มาพะเน้าพะนอความอ่อนแอของตนเอง อันไม่ใช่วิถี
ของชาวพุทธที่แท้จริงเลย

รายละเอียดต่างๆ ก็จะไม่ขอก้าวในที่นี้ เพราะภายในเนื้อเรื่อง
ก็ได้บรรยายไว้ อย่างแจ่มกระจ่างอยู่แล้ว จนคิดว่าบางที ความแจ่ม
กระจ่างของเนื้อหาสาระ อันเป็นแก่นแท้ อาจทำให้เกิดความกระทบ
กระเทือน แก่ผู้ที่ยังติดอยู่ในสภาวะนั้นๆ ก็ขอความกรุณา โปรดอย่า
ได้ขัดเคือง หรือขุ่นข้องหมองใจเลย เพราะผู้บรรยาย มีแต่ความ

จริงใจและบริสุทธิ์ใจ ที่จะแสดงสารัตถะแห่งสัจธรรม ให้ปรากฏ
อย่างชัดเจน ด้วยกุศลเจตนาแท้ๆ มิได้มีอคติแต่ประการใดเลย

พระพุทธพจน์ว่า "ผู้ชี้โทษ นั้นแหละคือ ผู้ชี้คุณทรัพย์"

ในที่สุดนี้ ก็จะเว้นกล่าวเสียมิได้ก็คือ การที่หนังสือเล่มนี้ สำเร็จ
เป็นรูปเล่มขึ้นมาได้ ก็ด้วยความเอื้อเฟื้อของ คุณ "พยนต์ เทียน
ประเสริฐ" และมิตรสหาย ซึ่งเป็นผู้รับภาระในการจัดพิมพ์ จนสำเร็จ
ลุล่วงมาได้ด้วยดี จึงขออนุโมทนาสาธุการไว้ ณ ที่นี้ด้วย และขอ
อานิสงส์ในสารัตถะแห่งหนังสือนี้ ฟังได้แก่สาธุชนทุกๆท่านผู้อ่าน
ด้วยวิจรรณญาณอันยิ่ง เทอญ

อัทธนา หเว ชิตัง เสยโย ชนะตณนัันแหละเป็นดี

จาก ชาวอโศก เพื่อมวลมนุษยชาติ

ยุทธวิธี ๘ ขั้นแห่งการเป็นผู้พิชิต

(พาหุง ๘ ที่พิสูจน์ได้)

ลำดับต่อไปนี้จะบรรยายเกี่ยวกับ คำที่ได้สวดกัน ฟังกันมา มากมาย คือ บทสวดมนต์ ชื่อ "พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะ สาวุธันตัง ฯลฯ" ที่เคยได้ฟังกันมา เป็นพาหุงสั้นๆ หรือเป็นพาหุง ทั้ง ๘ บท ยาวเต็มก็ตาม ณ ที่นี้ จะบรรยายให้ฟัง ครบกันอย่าง จะจะ ทั้ง ๘ บท ๘ ขั้น ที่เดียว

ที่ได้ฟังกันมาแล้ว ก็ได้ยึดหลงกัน คิดว่าบทสวดพาหุงๆ นั้น เป็น "คาถา" กันโน่นกันนี่ กันฝึกกันสาง ทำให้สมจิตสมใจในสิ่งโน้น สิ่งนี้ เทียวให้สำเร็จผล อย่างโน้นอย่างนี้ มี ฤทธิ์มีเดชอย่างโน้น อย่างนี้ นั่นเป็นความเชื่อถือ ยึดถือที่มลาย เพราะอะไร มีเหตุมี ผลอย่างไร? ผู้เชื่อนั้นก็ไม่รู้ เราได้ยินติดูภาษาบาลี

"พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตสาวุธันตัง ครีเมชะลัง อุทิตะโฆ...
ฯ เราก็นึกว่าเป็น "คาถา" แหม! ดีจริงๆ ขลังจริงๆ ทั้งๆที่เราไม่รู้

เลยทั้งหมดว่า หมายความว่าอะไร? นอกจากได้รับมา โดยเป็น
การสวดร้องหมู่

"พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมชะลัง อุทิตโฆระสะเสนะมารัง
ทานังทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ"

บท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ นี้ เขาแปลว่า
"ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคล
นั้น" อันนี้เป็นบทจบของทั้ง ๘ บท ที่สวดเป็นพาหุงยาวๆ เป็นบท
"ขอ" หนะ !

ที่จริงพระพุทธเจ้า ท่านไม่เคยสอนเรื่อง "ขอ" และไม่มีบท
สวด "ขอ" ไม่มีการสวดอ้อนวอน เพราะศาสนาพุทธ ไม่ใช่ "เทวนิ
ยม" ไม่ใช่ศาสนาที่มี "พระเจ้า" (GOD) บันดาล เหมือนศาสนา
อื่นๆ เช่น ศาสนาฮินดู ศาสนาพราหมณ์ ศาสนาคริสต์ ศาสนา
อิสลาม ฯลฯ เป็นต้น

ศาสนาพุทธ ไม่ได้มีพระจิต พระวิญญาน คอยแผลงฤทธิ์
แผลงเดช ประทานนั้นบันดาลนี้ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ เห็นยิ่ง
ไปกว่า "ศาสนา" ซึ่งมีความเชื่อใน "เทวนิยม" ในเรื่อง"จิต" เรื่อง
"วิญญาน" แบบเก่าๆเดิมๆ หรือจะเรียก "พระจิต" เรียก "พระ
วิญญาน" ตามภาษาศาสนาทางตะวันตกก็ตาม พระพุทธเจ้าเป็น
พราหมณ์ เป็นฮินดูมาเก่า เคยถูกสอนให้เชื่อ ให้"ขอ" ต่อเทวะ ต่อ
อาตมันมาก่อน แต่แล้วพระองค์ก็มาตรัสรู้ แจ้งในอาตมัน ตรัสรู้
แจ้งในเทวะทั้งหลาย อย่างแจ่มชัดแท้ แล้วก็สอนผู้คนให้รู้แจ้ง
ตาม ศาสนาพุทธนั้น "กรรม" อันคือ "การงาน หรือการกระทำ"
ของใครก็ของใคร

นั่นแหละ คือมี"การกระทำ" เป็นของๆตน ใครทำดี ก็ได้ดีนั้น
ใครทำชั่ว ก็ได้ชั่วนั้น หรือ ยิ่งไปหลงฟัง "ขอ" เอากับวิญญานภูต
วิญญานผี วิญญานเทวดา กเหวรากที่ต่ำที่ต้อย ยิ่งกว่าวิญญาน
"พระเจ้า" ก็ยังเป็นศาสนาต่ำต้อย ยิ่งกว่าศาสนาที่มี "พระเจ้า" ไป
ใหญ่ ก็ยังไม่ได้เรื่องเลย ยิ่งเหลวยิ่งแย!

นี่คนสมัยต่อมา เป็นอาจารย์รุ่นหลังแต่งบทนี้ขึ้น แต่งบท
สวดพวกนี้ขึ้น แล้วก็ใช้เป็นบทขอ อ่อนวอนขอ กราบกรานขอ
อ่อนน้อมขอ เดินเวียนรอบขอ ไปเอาอย่างศาสนาอื่น ที่เขามี
"พระเจ้า" (GOD) ประทาน หรือบันดาลชะนี! ซึ่งการสวดขอเอา
นั้น ไม่ได้! มันไม่ได้ มันเป็นการขอที่ไม่ได้ เราต้องเป็นคนช่วย
ตัวเอง ทำเอาเอง และจะได้เอง มันถึงจะดี

แต่เอาเถอะ จะขอหรือไม่ขอก็ตามแต่ ถ้าเราน้อมใจของเรา
ตั้งอธิษฐานว่า อยากได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ไปเป็นมงคล! มงคลหรือความดี
หรือเป็นชัยมงคล มันก็ดีละ "ชะยะมังคะลานิ" ชัยมงคลมันดี ที่มี
ชัยมีมงคลตามว่า แต่มงคลหรือความดีตามว่านี้ เราควรจะได้
อย่างไร? เป็นยังไง?

บทพาหุ ทั้ง ๘ อาจารย์เกจิอาจารย์รุ่นหลัง (คือ ไม่ใช่คาถา
ของพระพุทธเจ้าตรัสไว้) ได้ไปเรียบเรียง เอาประวัติของ
พระพุทธเจ้า ที่พระพุทธเจ้าท่านได้แสดงปาฏิหาริย์ก็ดี หรือว่า
แสดงความเก่งกล้าสามารถ โดยการปราบมาร ปราบยักษ์ ปราบ
เดรัจฉานที่โง่งงมีดมัว เพราะว่าเรามั่น เมาสิ่งที่คนหลง แล้วก็

ปราบคนใจหยาบอำมหิต ปราบคนที่มีน้จอมลวงโลก หรือว่า
ปราบไปจนกระทั่ง ถึงนักบวชที่อวดดีหลงตน ปราบนาค เรียกว่า
พญานาคก็ได้ เดี่ยวจะอธิบายให้ฟัง

พญานาคหมายถึงอะไร? คนต่างๆ หมายถึงอะไร? เดี่ยวจะ
เข้าใจ

ปราบพญานาค ไปจนกระทั่งถึงพระพรหม ปราบหมด เป็น
ความสามารถ ที่พระพุทธเจ้าของเราท่านได้แสดง หรือได้กระทำ
มาแล้ว ในประวัติของท่าน ที่เราได้ฟังได้ยินมา แล้วพระเกจิ
อาจารย์รุ่นหลังๆ ก็ไปเอามาแต่ง เรียบเรียงเข้า ร้อยกรองเข้า
พระพุทธเจ้าของเรา ที่เรียกว่า พระจอมมุนี หรือเรียกว่า พระ
บรมศาสดา เรียกพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็ได้แล้วแต่ เป็นผู้ที่ได้ผ่าน
การชนะ หมายความว่า ชนะมาหมดทุกอย่าง ตั้งแต่แสนร้ายกาจ
ที่สุด ไปจนกระทั่ง เก่งที่สุดขนาดไหนๆ พระพุทธเจ้าชนะมาหมด
นี่เป็นความดี เป็นความที่น่าสรรเสริญ เป็นสิ่งที่เราควรจะเอา
แบบอย่าง

เพราะฉะนั้น ถ้าเราฟังพาหุ ๘ บทแล้ว เราทำความเข้าใจให้
ได้ ทั้ง ๘ บทว่า หมายความว่าอย่างไร? แล้วเราก็มีการประพฤติ
เจริญรอยตามพระพุทธเจ้า เจริญรอยไป ตั้งแต่บทที่ ๑ ที่กล่าว
มาแล้วเมื่อกี้ี้ ภาษาบาลี ซึ่งแปลความเป็นไทย บทที่ ๑ ตั้งแต่
พาหุ สะหัสสะมะภินิมิตะสาวุธันตัง ครีเมชะลัง... (จนถึง)
ชะยะมังคลานิ ที่กล่าวไว้แล้ว แปลเป็นไทยแล้ว เขาแปลกันไว้ว่า
อย่างนี้

"พระจอมมุนี ท่านได้ชำนาญพญามาร ผู้นิรมิตแขนมากตั้งพัน
ถืออาวุธครบมือ ขี้อชสารครีเมขละ พร้อมด้วยกองทัพมาร โห่
ร้องก้องกึก ท่านเอาชนะได้ด้วยธรรมวิธี มีทานบารมี เป็นต้น

นี่คำแปลว่าอย่างนี้ ถ้าฟังดูเฉินๆ การเล่าถึงว่า พระพุทธเจ้า
ชนะพญามาร ที่มีแขนยุบยับไปหมดตั้งพัน และแขนตั้งพันนี้ ถือ
อาวุธหมด ถือทุกๆ มือเลย ครบมือ ขี้อชสารข้างสาร ครีเมขละ มี
เสียงโห่ร้องของเสนา พลพรรคพวกมารทั้งหลาย มาพร้อมเลย
อย่างนี้ เราวาดรูป หรือเราปั้นรูป แสดงเป็นพญามาร ที่มีแขนตั้ง
พัน ถ้าเราไปเข้าใจถึงว่า รูปร่าง คอยคิดเอา ดำริเอา หรือปั้นเอา

ว่ารูปร่างของพญามารนั้นแหละ ปั่นแขนเข้าไปตึงพันแขน ถือ
อาวุธครบมือตึงพัน แล้วก็ชี้ข้างสารมา มีเสนามาร ถือมิด ถือก้าว
ถือหอก โห่ร้องกึกก้องมาอย่างนั้น เราก็เห็นเป็นรูปร่าง คงจะมี
อำนาจมากทีเดียวละ! ถ้าเราเห็น เราคงจะวิ่งหนี ก็คนตึงพัน หอก
ดาบอะไร เต็มไม้เต็มมืออย่างนี้ ต้องวิ่งหนีแน่

พระพุทธเจ้าเอง ท่านสามารถเอาชนะสิ่งที่เรียกว่า ถ้าคนมี
รูปอย่างนี้ หรือว่าสัตว์โลกชนิดไหน ที่มีรูปร่างอย่างนี้ ถือมิดถือ
หอก ถือดาบมาอย่างนี้ น่ากลัว มีเสียงโห่ร้องส่งมา กึกก้องเสีย
ด้วย

ซึ่งถ้าใครพาซื้อ หลงบัญญัตินั้น เป็นรูปธรรมโหดๆ อย่างนั้น
แล้วละก็ ชีวิตของคุณทุกคนนี้นะ ไม่มีทางที่จะเจอพญามารแบบ
นี้เลย เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด ก็ร้อยชาติพันชาติ ก็ไม่เจอ มาร
ที่มีมือตึงพัน ถือมิดถือหอกดาบมาตึงพันมือ มีเสนามาร ร้องโห่
กึกก้องมาอย่างนี้ ไม่มีหรอก ! คุณไม่เจอหรอก ! แต่คุณจะเจอ
พญามารที่มันร้ายกาจ เหมือนกับมันมีมิดเป็นพันมือ ถืออาวุธ

ครบมาทั้งพื้มือ จะเจอ"ตัวแท้" ตัวจริงด้วย ถ้าคุณเข้าใจใสสว่าง
เป็น "สัมมาทิฐิ" ได้

เมื่อไรคุณจะพบมารพวกนี้ ฟังดีๆ ! มันโหล่ร้อง ยั่วชวนกวนใจ
มากำหราบให้คุณกลัว ให้คุณยอมสืโรราบ ถ้ามันจะสั่งให้คุณ ทำ
เลขนาตไหน คุณก็จะทำ คุณกลัวมาร มารมันยิ่งชวน มันบังคับขู่
เข็ญ ใช้มีด ใช้อำนาจต่างๆ ใช้หอกใช้ดาบทิ่มแทง พยายามที่จะ
บังคับให้คุณ ทำชั่วทำเลวยังงี้ คุณก็ทำ เพราะคุณกลัวมัน กลัว
มารนี้ คิดให้ดี ถ้ามารอย่างนี้แล้วละก็ ไม่เห็นตัว ไม่มีมือไม่มีแขน
ให้เห็นโหล่ๆ หรอก ! แต่มันเหมือนมีแขนมีมือให้เห็น มันขู่คุณ
ทุกเวลา บางที คุณกำลังไม่ยอมทำในสิ่งนี้ เป็นสิ่งเลว แต่มันก็
บังคับคุณเหลือเกิน บังคับคุณให้ทำ คุณรู้ว่าสิ่งนี้ชั่ว คุณก็รู้ แต่ก็
ถูกบังคับไป เหมือนมีมาร มันถือมีด ถือหอกถือดาบ ทิ่มแทง ให้
คุณทำการกระทำชั่ว การกระทำเลวอย่างนี้ โดยที่คุณรู้คุณเห็นอยู่
คุณเข้าใจอยู่ว่า เป็นของไม่ดี แต่ก็เหมือนพญามารบังคับ อยู่那儿
แหละ มารที่เจ้าของตัวเอง จะเห็นจะรู้ คนเราทุกคนจะเห็นจะรู้ ใน
ชาตินี้ ไม่ต้องชาติไหน อย่างนี้แล้วละก็ ได้ผล ถ้าใครเข้าใจธรรมะ

ซึ่งเป็นธรรมาธิษฐาน ที่เปลื้องออกมาแล้ว ไม่ต้องไปปั้นรูป จะเป็น
พญามาร ชีคอ้าง มีมือตั้งพันมือ ไม่ต้องแปลงรูป เป็นบุคลาธิษ
ฐานอย่างนั้น แต่เป็นความเลว บังคับใจคุณให้คุณทำสิ่งนั้น นั่น
แหละ"ตัวมาร" มันจะเจอ มาจากไหนก็ช่าง มันอาจจะเป็น
เจ้านายห้าร้อยคน ก็มาแล้วพันมือ นายมีห้าร้อยคน คนละ ๒ มือ
ก็มีแล้วพันมือ และบีบบังคับให้คุณทำความชั่วนั้น คุณไม่ยอมโก่ง
แต่เจ้านายอีกห้าร้อยของคุณโก่ง แล้วบีบบังคับให้คุณโก่งด้วย นี่
แหละเจ้านาย หรือว่ามารพันมือละ ซึ่งบังคับคุณ ถือหอกถือดาบ
บังคับให้คุณโก่งตาม คุณรู้อยู่อย่างนี้แล้ว คุณก็แพ้มัน คุณสร้างทำ
ความชั่วนี้ ก็เหมือนกับถูกمار ที่ยื่นหอกยื่นดาบ เอามีดทิ่มแทง
บังคับขู่เข็ญให้คุณทำ เสร็จแล้ว คุณชนะไม่ได้ ชนะความชั่วไม่ได้
พันความชั่วไม่ได้ คุณทำความชั่วนั้น เรียกว่าคุณแพ้มาร

ถ้าคุณเองหาทางปลีกออก ไม่ยอมเป็นทาสพญามาร แม้จะมี
พันมือ เอาหอกเอาดาบทิ่มแทง คุณก็ไม่ยอม ปลีกตัวหนีเสีย ไม่
ยอมร่วมมือ นี่คุณรู้ชัดว่า นี่เป็นความชั่ว คุณไม่ทำเลย ใครผู้ใดก็

ตาม ถ้าทำได้แบบนี้ แน่نون ชนมารที่มีมือตั้งพัน หรือถืออาวุธ
ครบ จริงๆด้วย อย่างนี้คุณจะพบ อย่างนี้คุณจะต้องทำ

เพราะฉะนั้น แม้มารจะมีมือเพียงสองมือ สามมือ ถือมีดมา
ทิ่มแทงคุณ ก็อย่าทำ อย่าว่าแต่มาร มีอาวุธครบพันมือเลย มาร
เล็กๆ น้อยๆ แม้จะมีหอกมีดาบ มาทิ่มแทงให้คุณทำชั่ว คุณก็อย่า
ไปทำ อาจจะเป็นพ่อเป็นแม่คุณนี่แหละ บังคับให้คุณทำชั่ว ทั้งๆที่
คุณรู้ว่าความชั่ว เหมือนพ่อแม่บังคับ เหมือนกับถือมีด ถือหอกถือ
ดาบนี้แหละบังคับ แล้วคุณก็ต้องทำชั่วอย่างนี้ เพราะพ่อแม่
บังคับ หรือเพราะพี่น้องบังคับ เพราะญาติโก โยติกาบังคับ เพราะ
เมียคุณ เพราะผัวบังคับ เพราะลูกบังคับ เพราะแฟนบังคับ เพราะ
เจ้านายบังคับ ก็อย่าได้ล่วงละเมิดกระทำเป็นอันขาด คุณต้อง
ชนะทุกประเภท แม้แต่มีมือตั้งพันมือ คุณจะต้องชนะให้ได้ บังคับ
คุณ ถือหอกถือดาบ ก็ต้องบังคับตัวเอง ชนมารอย่างนี้ให้ได้

เพราะฉะนั้น ยิ่งมารมีมือเดียว ถือหอกถือดาบ ยิ่งอย่าไป
ยอมแพ้เป็นอันขาด ถ้าเรารู้ได้ว่าความชั่ว อย่างนี้ เรียกว่า บทที่
๑ ของพาทุง บทถวายพรพระ ผู้ที่เป็นพระได้ ต้องเป็นคนอย่างนี้

เป็น"พระ" คือ "ผู้ประเสริฐ" คือ"คนดี" อย่าเพิ่งไปหลงเข้าใจ
ว่า "พระ" คือคนโกนหัว ห่มจีวร อยู่เพียงเท่านั้น เป็นอันขาด

ผู้ที่เป็่น"พระ"ได้ ต้องเอาชนะมาร ที่อยู่เหนือหัว(ใจ) ของเรา
ได้ มีดหอกดาบ คมแหลมหลาว อะไรก็ตามแต่ รู้ว่าไม่มีใครบังคับ
เราได้ เอาหอกทิ่มแทงตำลงไป คมหอกคมดาบ คมมีด คมปืน
อย่าไปให้ตัวเองชั่วลงไป เพราะคมหอกคมดาบ คมมีด คมปืน
อย่างนี้เรียกว่า เป็นผู้ชนะ

พระพุทธเจ้าเอาชนะ แม้แต่มารมีที่ตั้งพัน ทนได้สู้ได้ เอาชนะ
ได้ ไม่ล่วงละเมิดความชั่วเลย อย่างนี้เป็นอันต้น

ท่านบอกไว้ในนี้ว่า ท่านเอาชนะมารเหล่านั้นได้ ด้วยวิธี
อะไร? ด้วยวิธียอมเสียสละ ยอมให้ไป ไม่เอาด้วย ภาษาบาลี
แปลว่า ทานาธิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ชนะลงแล้วด้วยทาน
บารมี สละไป ไม่ยอมเอาด้วย อย่างนี้เรียกว่า ชนะด้วยการไม่เอา
ด้วย

เมื่อไหร่ ยกตัวอย่าง นายของคุณ ๑๐ คน ๒๐ คน มีมือ ๒๐ มือ ๔๐ มือ หรือว่า นายร้อยคนเหนือคุณ มีมือสองร้อยมือ มา บังคับขู่เชิญคุณ ให้คุณทำชั่วตาม โกงตาม คอรัปชันตาม เพราะ นายเขาคอรัปชันหมดแล้ว บังคับให้คุณคอรัปชัน คุณก็อย่า เป็นอันขาด อย่าไปเอาด้วย ให้เขาไป เขาจะโกงเขาจะกินอย่างไร ให้เขาไป เรายกเลิก ถ้าเราอยู่ด้วยไม่ได้ ลาออก ให้มันตายไปเลย ไม่ทำชั่ว เมื่อรู้ชั่วแล้ว ต้องเลิก อย่างนี้เรียกว่า เราชนะมาร ด้วยการรู้ดีรู้ชั่ว มารจะมีฤทธิ์มีเดช แข็งขันเก่งกล้าใหญ่อย่างไร เราก็ ชนะด้วยการยกเลิก เสียสละ ไม่เอาด้วย ยอมให้ไปเลย ไม่ พยายามที่จะไปแย้งมา หรือไม่พยายามไปสู้หมัด ร่วมกับเขาทำชั่ว

อย่างนี้เรียกว่าเป็น "การกระทำ" (กรรม) ถ้าใครเข้าใจพาหุ บทที่ ๑ นี้ ผู้นั้นก็จะเอาไปทำประโยชน์ได้ เอาไปก่อประพฤติ ปฏิบัติตนให้มันเป็นธรรม ไม่ให้ละเมิดความชั่ว

เพราะฉะนั้น ถ้าใครทำ ผู้นั้นก็ได้ทันที ไม่ต้องมาสวด ตันเต ชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ไม่ต้องมาขอ ด้วยเดชแห่ง พระพุทธเจ้า พระชัยมงคล ไม่ต้อง!

คุณทำเอง ไม่ต้องไปฟังพระสวดก็ได้ ได้จริงๆด้วย ถ้าคุณ
เข้าใจจริงๆแล้ว หรือฟังสวดก็ได้ประโยชน์ ถ้าคุณรู้เรื่อง แปล
ออก และหรือ พอฟังแล้ว มันก็มีฤทธิ์ เตือนคุณ เร่งให้คุณละชั่ว
นั้นๆได้

แต่ถ้าได้ฟังพระสวดเฉยๆ สิ คุณไม่ได้อะไร ฟังพระสวด
เสร็จแล้ว คุณก็ไปนั่งทำชั่ว มันจะได้อะไร คุณไม่ประเสริฐ คุณ
ไม่ได้เป็นพระ คุณจะเป็นพระได้ คุณต้องชนะความชั่วอย่างนี้ นี่
พาหุง บทที่ ๑ นะ

บทที่ ๒

มาราติเรกะมะภิกฺขณฺนิตตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักกะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทนต์ะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

คำสุดท้าย ลงท้ายเอา ชิตะวา มุนินโท หมายความว่า
พระพุทธเจ้าเอาชนะได้ มุนินโทหมายถึงพระพุทธองค์ ชิตะวา
หมายความว่าเอาชนะได้ แปลเป็นไทยบทนี้ก็มีว่า

"พระจอมมุนี ได้ชนะอาฬะวะกะยักข์ ผู้มีจิตกระด้าง
ปราศจากความอดทน มีฤทธิ์ยิ่งกว่าพญามาร เข้ามาต่อสู้ยิ่งนัก
ด้วยวิธีทรมานเป็นอันดี คือขันติฯ"

ข้อนี้หมายความว่า พระจอมมุนีได้เอาชนะยักข์ ตอนนี้นะ
ยักข์ เมื่อถึงชนะมาร ชนะอาฬะวะกะยักข์ ผู้มีจิตกระด้าง แข็ง
กระด้าง แต่ไม่อดทนเสียด้วยสิ! ปราศจากความอดทน ยักข์นี้
ซี้ซลาด! ไม่อดทนหรอก ฉะนั้น ใจที่ยังแข็งกระด้างนั้นแหละ ไม่ดี
แต่เขามีฤทธิ์นะ มีฤทธิ์ยิ่งกว่าพญามาร เข้ามาต่อสู้ ยักข์เข้ามา
ต่อสู้ พระพุทธเจ้าท่านเอาชนะได้ด้วยวิธีทรมาน คือพระองค์มี
ขันติ ใช้ขันตีสุทนต์ะวิธินา ใช้ขันติบารมี ใช้ขันติ เป็นสิ่งที่
เอาชนะได้ ชนะพญายักข์ได้

เอาละครวันนี้แหละ ถ้าคุณฟังแล้ว คุณก็ไปนึกถึงสี หน้าตา
แบบๆ ตาโปนๆ เขี้ยวออกมาสองเขี้ยว สีเขี้ยวสีขาวอะไรก็ตาม
ถือไม้กระบอง เพ่นพ่าน ขาโตๆ มือโตๆ ตัวใหญ่ๆ อย่างนี้เขา
เรียกว่า เราปั้นรูปเอามาดู หรือมาว่ามาชู้กัน ให้เห็นว่ามันน่ากลัว
ว่ายักษ์นี่เป็นแล้วน่ากลัว น่าเกลียดน่าชัง แต่ถ้าเรารู้ถึงหัวใจของ
ยักษ์แล้ว ยักษ์นี่เป็นผู้มีจิตกระด้าง ปราศจากความอดทน ใจการ
ที่จิตกระด้างนี้ มีจิตไม่อ่อนโยน ไม่สุภาพ มีจิตแข็งกระด้าง กับ
การที่ปราศจากความอดทน อย่างนี้เราเรียกว่ายักษ์ ถ้าไปนึกถึง
ยักษ์ที่ถือไม้กระบอง เที้ยวแยกเขี้ยว เที้ยวตาโปนๆ ปากแบบๆ
แล้วละก็ คุณเกิดอีกร้อยชาติ คุณก็ไม่เจอยักษ์ที่คุณจะต้องปราบ
ต้องเอาชนะ

หรือยิ่งไปหลงใน "ภวตัณหา" อยู่ดีไม่ว่าดี ไปหลงว่า"ยักษ์"
คือตัวลึกลับชนิดหนึ่ง ที่หลอกกัน มอมเมากัน ต้องหลับตา
บ้ำเพ็ญ ถึงจะเห็นได้บ้าง หรือไม่หลับตาละ ลืมตากันโพล่งๆ ก็
เห็นรูป สัมผัสสร้างกันได้แล้ว ก็ไม่เข้าใจแท้ ใน"ยักษ์" ได้กันสักที ก็
ช่วยกันไปก็ชาติ กังมายกันอยู่เท่านั้นๆ

"ยักรัษ" อย่างนี้ก็จริง มีกับเฉพาะผู้ยัง"ไม่หมดอึดตา" ปัญญา
ชั้น "อนัตตารธรรม" ยังไม่ขึ้นสู่จิต จิตยังมีความหลงผิด ใน"อสรีระ"
ว่าเป็น"สรีระ" ก็จะได้ถือว่า จิตของผู้นั้น ยังอ่อนกว่ายักรัษเสีย
ด้วยซ้ำ จึงยังถูกหลอกอยู่ได้

แต่ถ้าคุณนึกถึง "ยักรัษ" ที่หมายถึง จิตปราศจากความอดทน
ที่หมายถึงจิตแข็งกระด้าง คุณจะเจอ "ยักรัษ" ทุกวัน

โดยเฉพาะที่จิตของคุณเอง คุณดูจิตของคุณเถอะ ถ้าจิตใด
ของคุณ มันไม่สุขภาพ มันหยาบคาย จิตของคุณมันไม่อดทนเอา
เสียเลย จะโน้มโน้มไปในทางที่ถูกกว่า ดีกว่า สูงกว่า มันก็ไม่ยอม
สักที ยังพะว้าพะวัง ติดที่ผิด ติดที่ต่ำ หลงที่ไม่สูงจริงอยู่นั่นแล้ว !
นี่คือยักรัษ จะทำการทำงาน จะคิดโน่นคิดนี่ ทำคุณงามความดี จะ
ทำให้ใจตัวเอง มันสุขภาพเรียบร้อย อ่อนโยน ก็ทำไม่ได้ เพราะใจ
มันแข็งกระด้าง ใจมันมีฤทธิ์ ใจมันอยากทำตามใจ อยากจะ
อ่อนโยน มันก็ไม่อ่อนโยน จะแข็งกระด้างอยู่อย่างนั้นแหละ ดู
เหมือนมันแข็งมันแรง ดูเหมือนมันมีฤทธิ์มีคุณ แต่แท้จริงแข็ง
กระด้างไม่ได้แข็งดี แรงร้ายไม่ใช่แรงดี มีฤทธิ์แล้วไม่ใช่ฤทธิ์ดี มีคุณ

หลอกๆ ซึ่งที่แท้ๆ นั้นเป็นโทษ จะอดทนไฉนโน้นนิด ไฉนนี้หน่อย ก็ไม่อดทน ที่จะทำอะไรดีขึ้นมาหน่อย ก็ไม่กล้า ไม่อดทน เขาถึงเรียกว่ายักร์ เรียกอีกภาษาหนึ่งว่า "อสุรกาย"

คำว่า "อสุร-อสุรา" ถ้าใครเรียนหนังสือมา จะเคยได้ยิน อสุรา แปลว่ายักร์ เคยได้ยินไหมล่ะ? ใครเคยได้ยิน ถ้าเรียนมา ทุกคนไม่มีพลาดแหละ

เพราะว่า อะแปลว่าไม่ สุระแปลว่ากล้า อสุรก็แปลว่าไม่กล้า ใจที่มันไม่มีความกล้า ใจที่มันปราศจากความอดทน ใจที่มันแข่ง กระด้าง อย่างนี้คือ "ยักร์"

อย่าไปนึกถึงรูปลักร่าง ที่เขาปั้นรูปไว้เลยเป็นอันขาด เราต้อง นึกถึงยักร์ที่อยู่ในคน ยักร์คือหัวใจ คือวิญญาณ การที่มันเป็น รูปร่างอย่างนี้ จิตใจมันเป็นอย่างนี้ อย่างที่กล่าวแล้ว ถ้าเราเข้าใจ เป็นธรรมาธิษฐาน เข้าใจถึงจิตในจิตถึงธรรมในธรรม คือเป็นแบบ อธิบายเนื้อหาสาระ ของพระธรรมแท้ๆ แล้ว คุณจะเข้าใจเลย มัน

หมายถึงจิตใจ หรือหมายถึง วิญญาณของเราที่ "ดี" (กุศลธรรม)
หรือที่ "ชั่ว" (อกุศลธรรม)

ถ้าเราไม่มีใจสุภาพ เป็นความใจไม่กล้า นั้นแหละ เรากำลัง
เป็นยักษ์ รูปร่างหน้าตาเรา อาจจะไม่เป็นยักษ์หรอก แต่หัวใจเรา
เป็นยักษ์ พระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ท่านชนะโดย ธรรมาธิษฐาน
คือ ชนะสิ่งที่ถือว่าเป็นยักษ์แบบนี้ แต่ท่านไม่ได้ชนะ โดยไปตีรัน
ฟันแทง เอาปืนไปสู้กับไม้กระบองยักษ์นะ ในนี้ก็บอกอยู่แล้วว่า
ท่านเอาชนะยักษ์ด้วย "ขันตีสุทนต์ะวิธินา" คือ ใช้ขันตี ความ
อดทนอย่างยิ่งยวด แทนที่จะเป็นคนไม่รู้จักอดไม่รู้จักทน ท่าน
กลับเป็นผู้อดทนอันยิ่งยวด เอาชนะยักษ์ได้ คิดให้ดี นี่เป็นคำสอน
ที่ดี ถ้าเราฟังรู้เรื่อง ถ้าเราฟังคำสอนอันนี้ แล้วเอามาประพฤติ
ตามซิ เอาไปอ่าน (ตรวจสอบในจิตของตน) เห็นว่าเป็นยักษ์ ไข้
ไหมเอ๋ย? ยักษ์มันอยู่ในตัวเราไข้ไหม? ถ้ายักษ์มันอยู่ในตัวเราแล้ว
ก็ชนะมันด้วยความอดทน ขันตีบารมี อดกลั้น ฝืนให้กล้าทีเดียว
แล้วเราจะชนะยักษ์อย่างนี้ แล้วคุณเห็นยักษ์ ฟังแล้วมี
ประโยชน์ ไม่ใช่ไปนั่งสวดอ่อนวอนกัน "ตันเตชะสา ภาวะตุ เต

ชะยะมังคลานิ" ขอชัยมงคลทั้งหลาย ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัย
มงคลนั้น "ขอ"ให้ตายมันก็ไม่มี ยี่สิบตาย ห้าสิบตาย ร้อยตาย พัน
ตาย ร้อยชาติ ห้าหมื่นชาติ มันก็ไม่ได้ "ขอ"อย่างไรก็ไม่ได้ ต้องทำ
เอา และต้องรู้ด้วยปัญญา ว่ายักข์คืออะไร? ยักข์ที่พระพุทธเจ้า
ท่านรู้ ก็ต้องเก่งกว่ายักข์ที่เราสู้ จะขู่จะกดขี่ หรือว่ามันจะดื้อ
รั้น หรือมันจะแข็งแรงกว่าเรา เราเองจะเอาชนะมัน ตามภาษา
เรารู้ได้ที่ใจว่า ใจของเราเอง มันจะแข็งแกร่งเท่าไหนๆ เราก็ฆ่า
มันเท่านั้นๆ มันไม่รู้จักอดจักทน หัดทนเข้า แล้วเราจะเป็นผู้ชนะ
ยักข์

นี่ พาหุง บทที่ ๒ "มาราติเรกะมะภิกุชณิตะสัพพะรัตติงฯ"

นี่แหละ พาหุงข้อที่ ๒ จำไว้ อย่าไปเที่ยวได้ฟังพาหุง สวด
เสร็จ เสร็จ ยิ่งเป็นภาษาบาลียิ่งยอด กันโน่นกันนี้ กันยักข์กันมาร
อันลอลมแพ้อปก เป็นอันขาด หรือไม่งั้นก็เกิดผล ลาภยศอะไร
อย่างนั้นอย่างนี้ หวังแพ้อลมๆ แล้งๆ มันไม่ใช่หรอก ! มันจะต้อง
ทำความเข้าใจ แล้วก็ทำ เอาไปประพฤติเอง ไม่ใช่เรื่องลึกลับ !
ไม่ใช่เรื่องขลัง ! เป็นเรื่องความรู้ ความประเสริฐ ความจริง จงเอา

ไปปฏิบัติให้ได้ ถ้าปฏิบัติได้ เราก็จะเป็นผู้เจริญ เจริญยิ่งๆ ไม่ใช่
เจริญด้วยพุทธชัยมงคล อ่านเป็นภาษา อย่าฟังแต่เพียงเสียง แต่
เจริญด้วยพุทธชัยมงคล แบบเราชนะด้วยคุณงามความดี ชนะ
ด้วย "กรรม" อันคือ "การกระทำแท้ๆ" ให้มี "พุทธ" ให้มี "มงคล"
ปรากฏขึ้นที่ตนจริงๆ เราชนะด้วยการทำความดี ให้เกิดที่ตัว
ของเรา เรียกว่า พุทธชัยมงคลแท้ ไม่ใช่ที่เราไปนั่งสวดเอา หรือ
ไปฟังสวดเด้อๆ แล้วได้พระชัยมงคล ไม่ใช่ชนะ! นี่เป็นบทที่ ๒

บทที่ ๓

นาฬาคีริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวักคิจักกะมะสะนีวะ สุทาร์ณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวามุณินโท
ตันเตชะสา ภาวะะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

บทนี้ ชนะอะไร เอาแปลก่อน แปลให้ตรงตัว "ชนะข้างตัว ประเสริฐ" ที่ชื่อว่า "นาฬาคีริง" เป็นข้างเหมายันยั้งนัก แสนที่จะ ทารุณ ประดุจเพลิงป่า และจักรารุช และสายฟ้า ด้วยวิธีรดลง ด้วยน้ำ คือพระเมตตา "เมตตัมพุเสกะวิธินา" นี่สำคัญ ชนะด้วย อะไร ท่านเอาชนะด้วย "เมตตัมพุเสกะวิธินา" ชนะด้วยเมตตา ธรรม

ที่นี้ข้างตัวนี้ มันแสนจะทารุณ มีจักรารุช มีสายฟ้า มันร้าย กากมากนะ ข้างตัวนี้ ถ้าใครเคยได้ฟังประวัติของพระพุทธเจ้า ก็ คงรู้ ชื่อนาฬาคีรี ตัวนี้เป็นข้างเหมายัน ที่เทวทัตปล่อยออกมา เพื่อจะให้มันมาขย้ำ หรือมาเหยียบ มาแทงพระพุทธองค์ ในขณะที่ บิณฑบาต หรือในขณะที่ "โปรดสัตว์" พระอานนท์ ก็วิ่งออกมา กัน ให้พระพุทธเจ้า ท่านก็ห้ามพระอานนท์ไว้ พระอานนท์ก็ปล่อย เข้าไปถึงพระพุทธองค์ พระพุทธองค์ก็ทรงพูดกับมันด้วยเมตตา ท่านใช้จิตเมตตานั่น ห้ามให้ข้างตัวนี้ หยุดเหมายันได้ ฟังอย่างนี้ แล้ว เราก็นี้กว่า เออ! เก่งนะพระพุทธเจ้านี้ สู้ข้างที่เหมายันได้ สามารถหยุดข้าง ที่ขณะเหมายันอย่างหนักได้ ที่มันเมาถึงขนาด ไฟ

ไหม้ป่า ขนาดจักรวาล สายฟ้าแลบอย่างนั้น พระพุทธเจ้ายังเอา
ชนะได้ ก็จริง! เพราะท่านมีจิตที่แกร่ง

ท่านชนะด้วยอะไร? จิตที่แกร่งคืออะไร? เมื่อกี้ออกแล้วว่า
ด้วยเมตตัมพุเสกะวิธีนา ท่านเอาชนะด้วยเมตตาธรรม ท่านมี
เมตตามากพอสูงพอ จึงชนะช้างเฒ่ามัน ชนะความมืดมัวของ
เดรัจฉานทั้งหลายได้ เดรัจฉานสัตว์ ตัวช้างนี้เป็นเดรัจฉาน

ทีนี้ในทางธรรม ก็ต้องมีธรรมปัญญา เพราะว่า ถ้าเราจะคอย
ช้างชื่อนาฬาคีรี หรือช้างที่เฒ่ามัน แล้วไปทำตัวเองให้แกร่ง โดยไป
ปั่นจิต เล่นฤทธิ์พิลึกพิลั่น เล่นอำนาจทางพลังจิต ว่าฉันเถอะ พอ
เห็นช้างเฒ่ามันวิ่งออกมา ก็ใช้จิตบังคับหรือหักห้าม หรือแผ่เมตตา
หรือกล่อมอะไร ก็ตามแต่จะเรียก จนช้างเฒ่ามัน หยุดเฒ่า รู้สึก
นึกยอมแพ้ ว่าฉันเถอะ ขอให้มันเป็นตรงๆ ว่ามี "พลังจิต" ขลังๆ !
เด็ดๆ ! จะไปปราบช้างที่เฒ่ามัน แม้คุณเอง คุณมีฤทธิ์ได้ขนาดนั้น
คุณก็ไม่เข้าท่าหรอก คุณจะไปหาช้างที่เฒ่ามัน ได้ปราบมัน ก็หา
ยาก ถึงหาได้ มันก็เป็นความเก่ง แคंपราบช้างตกมัน แล้วคุณก็จะ
ไปเป็นลูกจ้างเจ้าของช้าง ที่เขามีช้างเยอะๆ ก็เห็นจะเท่านั้น !

ไม่ได้ประโยชน์อะไร เสียเวลาไปเรียนวิชา วิชาที่จะไปชนะข้าง
เขามันแบบนี้ แล้วก็เอาปราบข้างเขามัน เสียเวลาเปล่า ไม่เห็นจะ
คุ้ม ยิ่งเป็นคนขนาด "เจ้าชายสิทธัตถะ" ยิ่งไม่คุ้มใหญ่

ตามจริง หรือตามขั้นของ *ธรรมในธรรม* ขณะเจริญจนที่เม
มันนั้นแหละ มันไม่ได้หมายเอา เป็นตัวสัตว์โต้งๆ อย่างนั้นหรอก
ไม่ว่าข้าง ไม่ว่าอะไรก็ตามแต่ แล้วก็โดยเฉพาะคำว่า "เจริญจน"
นั้น ท่านหมายเอา ที่มันอยู่ในร่างของคนนี้แหละ ใครก็ตาม หรือ
เรานี้แหละ ถ้าเชื่อว่าใจต่ำ มีจิตโง่งงเรามีดมัว มีโมหะเต็ม โมหะ
หมายความว่า ความมืดมัว ความหลง ความเมา เมลาภ เมายศ
เมาสรรเสริญ เม่ออำนาจ เม่ออบายมุข เมอกามคุณ ก็ตาม ผู้ใดจิต
ถูกมอมเมอด้วยอบายมุข ถูกมอมเมอด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ ถูก
มอมเมอด้วยอำนาจ ด้วยฤทธิ์ ถูกมอมเมอด้วยกาม ด้วยอัตตา
ต่างๆ ผู้นั้นแหละเป็นเจริญจน เป็นข้างเขามัน เมามืด โง่งง ไม่รู้
เรื่องเลย ไม่รู้ตัวเลย มันทำร้ายคนที่ชื่อว่า "เรามีดมัว" นั้นเอง

หรือผู้ใดที่เป็นเพื่อนติดอบายมุข ก็จะมาทำลายเรา หมาย
ความว่า จะมาชวนเราไปเล่นอบายมุขด้วย เพื่อนคนใดเมายศ

เมาสรรเสริญ เมอำนาจ จะมาชวนเราไปเมาลาภ ยศ สรรเสริญ
เมากับสิ่งทั้งหลาย หรือเพื่อนคนใดเมากามคุณ จะมาชวนเราไป
เสพกาม เมากาม เมออัตตา จะมาชวนเราไปเมออัตตา เราพึงรู้
เถิด เราจะช่วยเพื่อน ประดุจสัตว์เดรัจฉานผู้นี้ให้ได้ เพราะเขา
กำลังเมาโลก กำลังหลง ใ้สิ่งที่ไม่ควรจะไปเมา คนไหนไปเมาอยู่
คนนั้นก็ดำดิ่งอยู่ เป็นสุขเป็นทุกข์อยู่กับ ใ้สิ่งที่เขาหลงมัน คนนั้น
เรียกว่า โง่เง่าเหมือนเดรัจฉาน เดรัจฉานนี้เรียก สัตว์ (คน) โง่เง่า
ถ้าโง่เง่าหนักใหญ่ ก็เรียกว่า เท่กับช้าง ยังมีดมัวเมามันมาก ถ้า
โง่เง่า "ไม่มากไม่ใหญ่" ก็เป็นเดรัจฉานน้อยลงไป ตามขนาดตาม
จริง แต่ก็คือ ยังไปติดมันอยู่กับสิ่งเหล่านั้น

ถ้าเป็นเรา ก็จงสงสารตัวเอง คือเราจะต้องเอาชนะให้ได้ เรา
จะต้องปล่อยเสีย เราต้องทำให้สร้าง ต้องจางคลาย ถ้าเป็นเพื่อน
ก็จงสงสารเขา ถ้าสอนเขาได้ ช่วยเขา จงใช้ "อำนาจเมตตา" อย่า
ไปตามใจเขา

ฟังดีๆนะ ! "เมตตา" หมายความว่า "อย่าไปตามใจเขา" อย่า
ไปกับเขา เหมือนเราชนะมาร อย่าไปยอมแพ้เขา อดทน เหมือน

เราชนะยักษ์ อย่าไปเห็นตามเขาแท้ๆ เชียว ถ้าเราไปเห็นตามเขา ไปเห็นว่า แหม! อบายมุขก็ดี ไปหลงลาภหลงยศ ไปหลงสรรเสริญ ไปหลงเสพงาม ไปหลงเสพอรรถา ถ้าหลงตามเขา เราไม่อดทน เราไม่พยายามทำใจให้มันดี ให้มีปัญญา แล้วมันก็ไปหลงตามเขา ไป ไม่ได้ !

เราก็ถูกลมาร หรือถูกกามกลืนกินอีก ถูกอบายมุข ถูกลาภ ยศ สรรเสริญ สุข และถูกอรรถากลืนกินอีก เราจะชนะมาร ชนะยักษ์ ต้องอดทนให้ได้ เราจะชนะความเป็นเดรัจฉาน ต้องมี "เมตตา" ให้ถูกให้ดี แท้จริง

แม้แต่ใจเราไปอยากติดอบายมุข บางทีเราอยากจะไปเสพ งาม บางทีอยากจะไปหลงลาภ บางทีไปตะกละตะกลาม ไปโลภ ลาภ โภภยศ หลงสรรเสริญอยู่ ใจเราเป็นอย่างนั้นอยู่ เราก็จะต้อง อดทนฝืนกลืน ให้ชนะยักษ์ให้ได้ อย่าไปปล่อยให้ยักษ์ มันมาข่มขู่ เรา เราจะชนะยักษ์ด้วย "ขันติบารมี" เสร็จแล้ว เมื่อใครรู้ทันอย่าง นั้นแล้ว ทีนี้เราจึงใช้ "จิตเมตตา" ในความเป็นมิตรที่ดี

"เมตตา"ตัวนี้ รากศัพท์ภาษาเดิมเรียกว่า "มิตตะ"หรือ"มตะ" หมายความว่า ที่รู้ รู้แล้ว เราก็เป็นมิตร กล่าวคือ ให้ช่วยผู้อื่นให้ได้ ดี เมตตาหมายความว่า สงสารผู้อื่น หรือตนก็ตาม ตนเมา ตน โง่เง่า ตนมึดมัว ก็ต้องเมตตาตนเอง ช่วยตนเองนั้นแหละ ให้ได้ดี ให้รู้ตัว ให้ตัวเองหยุดเมาหยุดมึดก่อน แล้วก็ช่วยเขา บอกเขาบ้าง เมื่อเราเองไม่ไปเลย อดทนได้แล้ว เราไม่ไป ไม่เมามันเหมือนเขา แล้วเราก็ช่วยเขา สงสารเขา ให้เขาหยุดเสพอบายมุข หยุดหลง ลาก เมาลาก เมาสรรเสริญ หยุดหลงกาม เมากาม หยุดเสพกาม เสีย เขายังมีเศษ "อัตตา" เมาอัตตา ก็ให้เขาหยุด เขารู้เท่าทันใน "อัตตา" ให้ได้ เราก็จะเป็นผู้เมตตาอย่างดี อย่างถูก ช่วยเขาได้ อย่างนี้

พระพุทธเจ้า ท่านมีจิตเมตตาอันนี้แรง ทำไมต้องใช้คำว่า "เมตตา" เมื่อจะช่วย "เดรัจฉานที่เมามัน" ก็เพราะผู้โง่ ผู้เมา โลกียะนั้น ไม่รู้ตัวหรอก! เขาติดเขาหลง ว่ามันน่าได้ นามิน่าเป็น เขาอ่อย เขาหลงจริงๆ เขายังไม่รู้ชัด เขายังเห็นว่ามันดี ถ้าเราจะ ไปว่า "ไม่ดี" มันก็ขัดใจเขา เขาจะโกรธจะแค้น เราจะไปห้ามสิ่งที่

เขาร้อย ที่เขาได้เขามี เขาเป็นกันนั้น เขาจะไม่ชอบใจ เขาจะ
โต้ตอบย้อนแย้ง บางทีถึงขั้นร้าย ขึ้นแรงออกมาเลย ซึ่งเดรัจฉาน
เขาก็มีฤทธิ์ มีกำลัง มีอำนาจของเขาเหมือนกัน เราก็จะต้องมี
"เมตตา" ให้มาก ต้องใจเย็น ยิ่งไงๆ ก็อย่าทิ้งเขาเลย แม้เขาจะ
โต้ตอบ เล่นงานเราเท่าใดๆ ก็จงช่วยเขา สงสารเขา และต้อง
"สงสาร" ให้ถูก! อย่าไปสงสารโดยส่งเสริมเขา ให้เมานักเข้าไป
อีก เป็นอันตราย

"สงสาร!" นี่ คือจะต้อง "ขัดเกลา"เขา ย้อนแย้งเขาให้เก่ง ถ้า
ย้อนแย้งไม่เก่ง ก็จะไม่ช่วยกัน ถือว่าหมดมิตร จึง
ต้องฉลาดขัด ฉลาดทำลายความมี ความเป็นของเขาให้ได้ ต้อง
พยายามควักของร้อย ออกจากปากเขาให้ได้! แม้จะถูกเขาย้อน
แย้ง ทูบตี โต้ตอบรุนแรง (เพราะเขายังไม่รู้จริงๆ ว่าเราช่วย เขา
จะนึกว่าเราเบียดเบียนเขา เอาเสียด้วย) ก็ต้องอดทน ให้คง
"สงสาร" เขาอยู่ อย่าเสื่อมถอย ท้อแท้ อย่าหยุดสงสาร เช่น พระ
พุทธองค์ ยังคง"สงสาร" (เมตตา) พระเทวทัตอยู่ดั่งเดิม นั่นทีเดียว
แม้พระเทวทัต จะออกฤทธิ์ แผลงเดช ย้อนแย้ง แข่งขัน อวดดี ดี

ข่ม ดูร้าย แกล้งทำร้ายทำลายพระพุทธรองค์ เสียๆหายๆ อย่างไรก็ตาม พระพุทธรองค์ก็ยังทรงใช้ "เมตตา" เป็นฐาน เป็นการทรงจิตคงที่ อยู่ตลอดไป ไม่โกรธตอบ ไม่ทิ้งขว้าง (จะเห็นได้ว่า พระพุทธรองค์ ไม่ได้จับสึก) แม้จะลงพรหมทัณฑ์ ขนาดหนักปานใด แต่ไม่ปฏิเสธ ไม่เสียใจ ไม่น้อยใจ ไม่ท้อแท้ใจ ไม่ลด "สงสาร" ลงเลยจริงๆ

ต้องสงสารข้างร้าย ที่เมามั่นกันจริงๆ "ข้างร้าย" หมายถึง ความเป็นส่วนใหญ่ หรือคนส่วนใหญ่ , "เมามั่น" ก็หมายถึง เขายัง พากันหลง "มันส์" อยู่กับโลกีย์อยู่จริงๆ เขายัง"เมา" เขายังไม่สร้าง ยังไม่ซำกัณอยู่จริงๆ เขายังโง่ให้โลกีย์หลอก เขายังเป็นทาส ที่ยอม ให้โลกีย์ มีอำนาจเหนือ "ตน" (อัตตา) นี่เป็นสังขธรรม มิใช่แกล้งใส่ ความ หรือยกตนข่มท่าน ถ้า"พระ"ใด ไม่มี "เมตตา"อย่างนี้ "พระ" นั้นก็จะไม่ได้ช่วยโลกเลย เพราะคนในโลก ที่ยังไม่ใช่ "พระ" จะยัง หลง โลภียารมณ์อยู่ ทั้งนั้นจริงๆ "เมตตา" จึงเป็นธรรมคำจุนโลก ช่วยโลก ช่วยสัตว์โลกแท้ๆ "พระ"แท้ๆ "พระ" อริยะของพระพุทธ ศาสนา จึงต้องมีในโลก คือ "พระ" ผู้รู้แจ้ง ช่วยตนได้แล้ว ก็ ขวนขวายช่วยผู้อื่นอยู่ อย่างขมิขมัน ถ้าไม่ช่วยกัน ก็เป็น"พระ"

เดียรฉัย เห็นแต่แก่ตัว ไม่พินิจเกียจ ไม่ชวนชวาย ไม่มีปัญญารู้
ความควร ก็เป็น"พระ" ของลัทธิอื่นศาสนาอื่น ไม่ใช่พุทธ

เพราะฉะนั้น ถึงใครจะดูร้าย ถึงขนาดไม่รู้เรื่องแล้ว โถ เราจะช่วย
เขาแท้ๆ เขาก็ไม่รู้ก็โกรธ ก็จะแว้งกลับมาเล่นงานเรา จะพยายาม
บังเบียดเรา ถึงขนาดจะฆ่าจะแกงเราเอาด้วย ดังพระเทวทัต ที่
โกรธ จะฆ่าพระพุทธองค์อย่างแรงร้าย ขนาดเท่าช้างนาฬาคีริง
ตกมันตัวนี้ พระพุทธเจ้าท่านก็เอาชนะได้ คือเอาชนะ "แรงร้าย"
อันนั้นให้ดีที่สุด แล้วก็ยัง"สงสาร" คนร้ายที่ใช้ "แรงร้าย" นั้นอยู่
ต่อไปคงเดิม

นี่คือ "เมตตัมพุเสกะวิธีนา"

ดังนั้น เราเองไม่มีโอกาสเจอ ช้างนาฬาคีรีตัวแรงตัวร้าย ดัง
เช่น บริวารพระเทวทัต เราจะเจอช้างตัวย่อยๆ สัตว์ย่อยๆ ที่อยู่
ในโลกกับเรานั้นแหละ ซึ่งจะแรงจะร้าย ขนาดเท่ากรรมเท่าวิบาก
ของเรา แล้วเราจะต้องเอาชนะอันนี้ให้ได้ คือ ถึงอย่างไรๆ ก็อย่า
หมด"เมตตา" เข้าใจได้เลยว่า บท นาฬาคีริง คะชะวะรังฯ พาหุง

บทที่ ๓ มันหมายความว่า เราจะต้องเอาชนะแรงจูงใจที่โง่งง
แรงจูงใจก็คือสัตว์ที่โง่งง หรือแท้ๆ ก็คือ "จิต" คือ "ใจ" เราเอง
นั่นแหละ ตรวจให้ดีๆ เอะ

สำคัญที่มีใจโง่งง มันจะเอาแต่หลงโลกีย์ ต้องอย่าตามใจมัน
ต้องขัด ต้องพยายามฆ่าความหลงนั้นๆ หรือคนอื่นที่มีใจโง่งง
เหมือนกัน เหมือนกันทีเดียว เขายังโง่งง เขาหลงโลกีย์ ต้องอย่า
ตามใจเขา ต้องขัด ต้องพยายามฆ่าความหลงนั้นๆ ให้เขา ใ้
เป็นแรงจูงใจอยู่ ต้องเอาชนะให้ได้ ต้องส่งสารคนอื่นเขาอย่างนี้
เช่น เพราะเขาโง่งงอยู่ เขามาชวนหรือมาต่อต้าน เขาโง่งงเขาก็
เป็นแรงจูงใจ เขาก็จะชวนจะจูง หรือจะต่อต้านเรา ตามประสา
ของเขา หรือไม่ก็จะยุแหย่ แกล้งประชดประชัน แดกดันเอาเสีย
ด้วย เราก็ส่งสาร เห็นเขาให้ออก แล้วเราต้องยืนหยัด เป็นมนุษย์
ที่ดี อย่าไปใจอ่อนตามใจเขา ต้องขึ้นไว้ ต้องขัดเขาไว้ และ "การ
ขัด" ต้องขัดให้เก่ง ขัดให้สำคัญ อย่า"ขัดจนแตก" หรือ จนวิวา
บาทหมาง แค่"ขัดแย้ง" หรือ "ขัดเกลา" อยู่เสมอ

นี่คือ "เมตตัมพุเสกะวิธินา" เราไม่มีศัตรู เราไม่มีโกรธตอบ
แค้นตอบ แม้เขาจะยัอนมาอย่าง "ดู" อย่าง "ร้าย" ขนาดไหนก็
ตาม เราก็ยังจะขัด ยังจะหาทางเกลา ช่วยเขาอย่างดี อย่างเก่งอยู่
เสมอ สงสารเขาเสมอ

นี่คือ "เมตตัมพุเสกะวิธินา" ถ้าช่วยไม่ได้ ก็หาทางอื่น หรือ
เพลาก่อน ถ้าช่วยได้ช่วยไป แต่ตัวเราเอง ต้องเป็นผู้ชนะด้วยนะ
ชนะไอ้สิ่งที่เขามาชวน ชวนไปเป็นคนเลวอย่างนี้ ชวนไปเสเพลก็ย
เราต้องชวนกลับ ย้อนทางให้ได้ อย่างนี้จะเป็นผู้ชนะ นาพาศิริงฯ
นี้เป็นบทที่ ๓ ของพาหุจ จะมีประโยชน์กับมนุษย์แท้ๆ อย่างนี้

อย่าไปหมายใจว่า พอสวด "นาพาศิริง คะชะวะรังฯ แล้วละ
ก็ ตัวเราเอง จะเป็นผู้ได้อะไรก็ไม่รู้ อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ หลงคาถาอยู่
อย่างนั้น นึกว่าแค่ได้ท่องแล้ว ได้ฟังก็สำเร็จแล้ว มี "วิมาน" แล้ว
ได้บุญแล้ว ได้ศิริมงคลแล้ว สร้างอุปาทานอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ปั้นเป็น
รูปรอย อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ไอ้สิ่งที่ปั้นนั้น ไปเป็น"วิมาน" อยู่ที่ไหนก็ไม่
รู้ จนกระทั่ง ไม่รู้"วิมาน" นั่นคือ ถ้าใครยังหลงวิมาน ยังหลงใจ
ตัวเอง (อึดตา) ไปสร้างไปก่ออยู่ในใจ ไปปั้นรูปปั้นรอย ปั้นภาพ ก่อ

ชาติอยู่ในใจ เอาใจตัวเองไปวาดรูป วาดร่าง วาดลมๆ แล้งๆ นั้น
ว่าเป็นความสุข วาดความสำราญอะไรอยู่ เป็น "วิมานะ" หรือเป็น
"วิมาน" ไปสร้างไปก่ออยู่ ผู้นั้นก็ยังหลงอยู่ ยังมีดอยู่ ยังมัวเมาอยู่

ถ้าผู้ใดยังมัวเมาโลกียะอยู่ เป็นเดรัจฉานอยู่ทั้งนั้น เป็นผู้ที่ยัง
มัวเมา มีดมน แล้วเราเองก็ 모르จักเอาชนะ ด้วยการสงสารตัวเอง
โดยอย่าไปติดต่อ เชื่อมโยงอยู่ในสังสารวัฏฏ์

อันนั้นเลิกมาเสีย อย่างนี้ที่จะชนะกันแท้จริง ถ้าผู้ใดเลิกมา
ได้ ไม่ไปหลงมัวเมาในสิ่งใดๆ หลงอารมณ์สุขไปต่างๆ หลงตั้งแต่
หลงสุขในอบายมุข หลงสุขในลาภ ยศสรรเสริญ หลงสุข ที่มันเสพ
กามต่างๆ อะไรพวกนี้ แม้ที่สุด ไม่หลงสุขใน "อัตตา" (วิมาน)
ต่างๆ อย่าไปหลง อย่าไปยึดถือ อย่าไปวนวายกับมัน ถ้ามีชีวิตอยู่
อย่างทำการทำงาน ของดีบของดี ก็ทำแต่งงานดีๆ นั้น มีทาน มี
ขันติ มีเมตตา ผู้นั้นก็เป็นธรรมะทุกอย่าง ไม่หลงที่เป็นวิมานต่างๆ

อันนี้เป็นพาหุฯ หมวดที่ ๓ ถ้าผู้ใดเข้าใจ จะเอามาใช้
ประโยชน์ได้ ไม่มัวไปนั่งท่อง นั่งหลงอยู่ได้ ใ้เป็นคาถา ท่อง

แล้วจะได้ไฉน มีไฉนี้ มีไฉนั้นอย่างนั้น อย่างมกกันเป็นอัน
ขาด ชาวพุทธเอ๋ย !

บทที่ ๔

อุกขิตตะชัคคมะติหัตถะสุทธารุณันตัง
ธาวันติโยชนะปะถังคูลิมาละวันตัง
อิทธิภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ความบทนี้ แปลว่า "พระจอมมุนี มีพระหฤทัยไปในทางที่
กระทำอิทธิปาฏิหาริย์ ได้ชนะใจโจร ชื่อองคูลิมาล แสนร้ายกาจ
มีฝีมือ ถือดาบเงื่อง่า วิ่งไล่พระองค์ไป สิ้นทาง ๓ โยชน์" อย่างนี้
พระพุทธเจ้า ท่านก็ชนะองคูลิมาล ที่เป็นคนใจหยาบใจร้าย ดื้อดั่ง
รุนแรง แสนอำมหิต ขนาดจะฆ่าแม่ของตน ก็ได้ออกปานนี้
พระองค์ก็สามารถชนะได้ เพราะท่านเป็นถึงพระพุทธเจ้า

พระองค์ก็ต้องชนะ ถึงขั้นองคุลิมาล ซึ่งเป็นบุคคลที่ใจหยาบ ชำ
คนเป็นพัน และจะฆ่าแม่แต่แม่ของตัว

แต่คนที่มีใจหยาบอำมหิต ขนาดรุ่นของเรานั้น ใครก็ได้ ที่มี
ใจหยาบอำมหิต ไม่ต้องร้ายเท่าองคุลิมาล เราก็ต้องเอาชนะเขาให้
หมด อย่าให้เขามีอำนาจเหนือเรา ถ้าเผื่อว่าเราจะไปตีความหมาย
เอาว่า เราจะต้องเจอองคุลิมาล คงจะเจอยาก เพราะองคุลิมาล
บอกแล้ว เป็นคนที่ใจหยาบอำมหิตอย่างร้ายกาจที่สุด เพราะถูก
อาจารย์หลอกมา ให้ไปฆ่าคนมาตั้งพันหนึ่ง แล้วจะสอนวิชาให้ ถ้า
ฆ่ามาได้ถึงจะสอนให้ แล้วองคุลิมาลไม่รู้หรอกว่า อาจารย์หลอก
เอา ที่จริงอาจารย์หลอกให้ไปตาย เพราะอาจารย์คิดแล้ว ถ้าไป
ฆ่าคนตั้งพันหนึ่ง คงไม่รอดมาแล้วละ ก็คงถูกเขาฆ่าตาย ก่อนจะ
ถึงพันแน่ๆ แต่องคุลิมาลก็เก่งเกินอาจารย์คาด และฆ่ามาได้ตั้ง
๙๙๙ คน อีกคนเดียว ก็ไม่เห็นจะแปลกอะไร แต่ก็แปลกจนได้
คือ จะต้องหยุดฆ่า! เสียก่อน ที่จะถึงคนที่พัน แค่นี้มาพบ
พระพุทธเจ้า บอกว่า "หยุดเสีย !" เท่านั้น พระพุทธเจ้าทำสำเร็จ
โดยไม่น่าจะสำเร็จ ดูมันง่าย มันได้เร็วจนไม่น่าเชื่อ มันไม่น่า

เป็นไปได้ แต่มันก็เป็นไปได้ ดูช่างไม่เห็นว่าจะมีฤทธิ์มีเดชอะไร
แต่ก็เป็นฤทธิ์ที่ประหลาดยิ่ง นี่แหละ คือ "มหาปาฏิหาริย์" ไม่ใช่
"ปาฏิหาริย์" ที่เล่าสู่กันฟังอย่างพิลึกพิลั่น เกินเชื่อ อยู่นั่นหรอ!

เช่นเดียวกัน ถ้าเราเอง เหมือนองคุลิมาลสำนักผิด เลิกเสีย
หยุดเสีย ด้วยจิตอันแกร่งกล้าสามารถ คือ ทำปาฏิหาริย์ พลิกล็อก
"ปาฏิหาริย์" หมายความว่า "พลิกล็อก" มันพลิกล็อก คือมันไม่น่า
เชื่อ มันเก่งเกินคาด มันเหนือใครคิด มันมีความสามารถเหนือชั้น
จริงๆ มันไม่น่าจะได้ เอ๊ะ! มันได้ง่ายๆ กว่ามันจะชนะ หนอย ไ้
คนนี้กลับชนะได้ เหมือนปาฏิหาริย์ มันพลิกล็อกเลย มันพลิก
กระเป๋เลย มันเป็นของเก่ง ชนิดที่ไม่เห็นว่าจะเป็นของเก่งอะไร
แท้ๆ มันช่างเป็นไปได้ ชนิดที่ไม่น่าเป็นไปได้ เช่น อย่างที่
พระพุทธเจ้า ท่านปราบองคุลิมาล มนุษย์ผู้ใจหยาบ โหดร้าย
อำมหิต ให้เปลี่ยนจิตเสียได้ โดยไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะ
พระพุทธเจ้า ไม่ได้ทำอะไรพิลึกพิลั่น แปลกๆ อย่างที่เล่าผิดๆ กัน
มานั้น เสียด้วยซ้ำ มันจึงยิ่งแปลกใหญ่ ! ยิ่งเป็นปาฏิหาริย์ใหญ่!
เพียงพระพุทธองค์ ใช้ความสามารถ ทำจิตขององคุลิมาลให้ "รู้ดี -

รู้ชั่ว" ทำใจขององคุลิมาลให้ "เข้าใจ" ได้อย่างซาบซึ้ง จนเปลี่ยน จิต จากคนโหดร้าย คนชั่วร้าย มาเป็นคนดีได้ ภายในเวลาไม่นาน และ โดยไม่เห็นมีอะไรน่าทึ่งเลย นั่นสิยิ่ง "น่าทึ่ง"! นี่แหละคือ "ปาฏิหาริย์ซ้อนปาฏิหาริย์" พระพุทธองค์เพียงแค่ เข้ามาห้าม ให้ "หยุด" เสีย เมื่อองคุลิมาลจะไปฆ่าคน เป็นคนสุดท้าย คือคนที่พ้น คนที่จะครบจำนวน เป็นผลสำเร็จแล้ว ซึ่งมันไม่น่าจะหยุดเลย แต่ ก็หยุดได้ มันไม่น่าจะง่าย แต่มันก็ง่าย อย่างแปลกประหลาด ! มัน ไม่มีอะไรมากเลย !

นี่ต่างหาก คือ"มหาปาฏิหาริย์" คือ เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง จริงๆ ยิ่งกว่า เพราะถ้าอย่างที่เกจิอาจารย์ รุนเกล้าๆบางคน เล่ามา เป็นว่า พระพุทธเจ้าแสดงปาฏิหาริย์ พิลึกๆ มากมาย เช่นเล่าว่า องคุลิมาล วิ่งตามพระพุทธเจ้าใหญ่เลย ท่านก็แสดงอภินิหาร ไม่ให้วิ่งทัน เจ็ดดาบจะฟัน ก็เงี้ยว ค้าง ฟันไม่ลง เหมือนมีอะไรมาค้ำ ให้ค้างไว้ หรือเรื่องแปลกประหลาด ที่พิลึกๆ อะไร ยิ่งกว่านี้อีก ก็ ตาม จะเป็นยิ่งไม่ออกฟันไม่เข้า อะไรต่างๆ ตามความเห็นของ

"คนหลง" ที่เขาชื่นชูกันว่าเป็น "ความเก่ง" ก็ตาม มันก็จะน่า
อัศจรรย์อะไร?!

ถ้าองคุลิมาลเจอเข้าแบบนั้น แล้วจะต้องหยุด จะไม่ฆ่าพระ
พุทธรองค์ ก็เพราะองคุลิมาลทำไม่ได้ เขาก็ต้องยอม เขาก็ต้องไม่
ทำ หรือเพราะเขา"ทิ้ง" ความเก่งแปลกๆ นั้น แล้วเขาก็หยุด แต่
นี่ เจอคำสอนพระพุทธรองค์ เป็น "อนุศาสนีปาฏิหาริย์" นี่สิ! เพียงแต่
สอน เพียงแต่ห้าม เพียงแต่บอกธรรมดา ก็หยุดแล้ว นี่สิมันยิ่ง
มหัศจรรย์ใหญ่ ! ซึ่งถ้าองคุลิมาลจะพินึกเข้า และพระพุทธรเจ้า ก็
ไม่ได้วิ่งหนีเดินหนีอะไรด้วย พระพุทธรเจ้าไม่ได้แสดงอะไร เพียง
แต่บอกดีๆ ห้ามง่ายๆ

อธิบายชัดๆ เท่านั้น เป็นแต่แสดง "ความเก่ง" (อิทธิ) ในเรื่อง
"ปรับปรุงจิตใจ" (สังขตมโน) ขององคุลิมาลให้"เข้าใจ" ให้รู้ดีรู้ชั่ว
ชัดยิ่งแท้ (อภิ) เท่านั้นต่างหาก จึงเรียกว่า "อิทธิภิสังขตมโน" มัน
ยอดเก่ง (มีอิทธิ) มันยิ่งยอดในการกระทำ เป็น "การปรับเปลี่ยน
จิต" (อภิสังขตมโน)ได้ ทั้งๆ ที่ไม่มี "อิทธิฤทธิ์" อย่างเดรัจฉาน
วิชา ไม่ต้องมี "อาเทศนาปาฏิหาริย์" อย่างเดรัจฉานวิชา แต่

พระพุทธองค์ ก็มี"อิทธิฤทธิ์" (เก่งจนสามารถ เปลี่ยนร้ายให้เป็น
ดี) อย่างพุทธวิชา และมี "อาเทศสนาปาฏิหาริย์" อย่างพุทธ
วิชา (เก่งเพราะหยั่งรู้กิเลส รู้จิตในจิตขององคุลิมาลได้ถูกแท้
จึงสามารถปรับเปลี่ยนได้) จนดูช่างง่ายเสียจริง ที่เสียร้ายแสน
อำมหิต ขนาดองคุลิมาลยอมวางดาบ ก้มลงกราบ ยอมมอบตน
โดยเฉพาะ เปลี่ยนจิตมาเป็น"พระ" ได้ทันที อย่างจริงๆ ยิ่งพระ
พุทธองค์ พุดยิ่งสั้น สอนยิ่งน้อย ทำอะไรยิ่งไม่มากเลย แต่มีผลให้
องคุลิมาล กลับหยุดได้นั้นแหละ ยิ่งหมายถึง "อิทธิภิสังขตมโน"
คือยิ่งเป็นปาฏิหาริย์ ที่แปลกประหลาดใหญ่!! เพราะมันยังไม่มี
"ความมาก" แต่มันกลับไปหยุด "ความมาก" ขององคุลิมาลได้ นี่
ล่ะ ! "ยอดปาฏิหาริย์" ที่สุด

ทำความเข้าใจให้ดีๆ เราทำให้ได้อย่างนี้ เราก็ชนะด้วย อิทธิ
ภิสังขตมะโน คือ ชนะแบบเก่ง สามารถสร้างจิตของเราเป็น
อิทธิภิสังขตมะโน หมายความว่า จิตจะสามารถรวบรวม
กระทำการขึ้นมาได้ เหมือนมันเล็ก มันบางเบา มันง่าย มันดูไม่มี
น้ำหนัก แต่มันยิ่งใหญ่ มันเก่งกาจ เป็นอิทธิฤทธิ์ อิทธิปาฏิหาริย์

มันอิทธิวิธีอย่างเดียวกัน (กับพระพุทธเจ้ามี) เก่งกล้าสามารถ
อย่างนี้ เอาชนะใจตนเอง ที่เป็นอย่างองคุลิมาลนั้นแหละ สำคัญ
ก่อนอื่น อย่างนี้ก็ได้ประโยชน์สูงสุด หรือได้เอาชนะใจคนอื่น ที่
ได้เป็นองคุลิมาลอำมหิตแล้ว ก็แก้อำมหิต เปลี่ยนใจหยาบลงมา
ได้ง่ายๆ มีอิทธิวิธีที่จะปรับเปลี่ยนเขาได้ อย่างเก่ง (มีอิทธิ) ตาม
ขั้นตอน สำหรับผู้มีปัญญา พอจะปรับจิตของเขาอื่นได้

ส่วนผู้กระด้างที่สุด ร้ายที่สุด ปรับเขาไม่ได้ ก็เมตตาเขาถึง
ที่สุด โดยเฉยๆ ไม่ต้องไปยุ่ง ไปเกี่ยวกับเขา เราเมตตาเขาเสีย
อย่าโกรธ อย่าเคือง อย่าชัง อย่าเบียดเบียนใดๆ แก่เขาเลย ดังนี้
เป็น เมตตัมพุเสกะวิธินา ซึ่งเราก็คทำได้ โดยใช้วิธีต่างๆ นี้ เป็นบท
ที่ ๔

เป็นผู้ที่ชนะใจอันหยาบ ใจอำมหิต ถ้าใครสามารถทำตน จน
สำเร็จ ทำผู้อื่นจนสำเร็จ ผู้นั้นก็จะมีจิตพุทธะ หรือเป็นองค์มุนี
เป็นผู้ที่มี "มุนินโท" ชิตะวา มุนินโท ผู้ใดสามารถเป็นผู้ประเสริฐ
คือ "มุนินโท" มุนินโทแปลว่า นักพรต นักปฏิบัติธรรม หรือพระ
ถ้าเราทำตัวเป็น "พระ" ได้ด้วยการชนะแบบนี้ ได้ประโยชน์จากที่

พระพุทธเจ้าท่านพาทำ ตามบทพาหุง ที่สวดกันอยู่นี้ ก็คือ คาถา
พาหุงมีผล ทำความเข้าใจให้ดีๆ และทำให้ตรง ทำให้ถูก ตาม
แบบ พระพุทธเจ้านี้เถิด

บทที่ ๕

กัตวานะ กัณฐะมูทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิณฺจายะ ทุณฺณวะจะนัง ชะนะกายะมัจฌะ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

อันนี้แปลว่า "ตอนนี้ขณะการกล่าวร้าย ของนาง จิณฺจมาณ วิ
กา ทำอาการประดุจว่ามีครรภ์ เพราะทำไม มีสัญญาณอันกลม ให้
เป็นประดุจมีท้อง ด้วยวิธีอันงาม เอาไปใส่เอาไว้ที่ใต้ร่มผ้า

พระพุทธเจ้า ท่านเอาชนะด้วยสมาธิอันงาม คือระงับพระหฤทัย
ในท่ามกลางหมู่ชน ท่านทำเฉยเสีย "สันเตนะ" ("สันตะ" แปลว่า
เฉย สงบ) สันเตนะ โสมะวิธินา ท่านชนะด้วยอาการ ทำความ
สงบเฉยนิ่ง ไม่ตอบโต้อะไรเลย ท่านเอง ท่านทำความเฉยแบบนี้
แม้ใครจะมากล่าวร้าย ป้ายสี ว่าร้าย

ถ้าลงขนาดพระพุทธเจ้านี้ละ เป็นนักบวชชั้นศาสดา แต่แล้ว
ก็มีคนไปกล่าวร้าย ว่าไปทำให้เขาท้อง แหม ! มันร้ายกาจขนาด
หนัก เป็นปาราชิก เป็นร้ายกาจแล้ว ไปทำให้เขาท้อง แล้วเราไม่
รับว่าเราไปทำ อันนี้ความเลวขั้นสุดของพระ

พระรูปใด ที่ละเมิดด้วยเมถุนธรรม ไปทำให้ผู้คนที่ท้องได้
จะต้องเกี้ยวยุ่ง เป็นกงเป็นการ ในเรื่องผู้หญิงผู้ชาย ชู้ๆ สาวๆ คน
นั้นเลวที่สุด ในวงการพระนี้เลวที่สุด เหมือนกับพวกเราคงรู้ พระ
รูปไหนไปเกี้ยวข้องผู้หญิง ผู้ชายไปมีเมีย หรือไปละเมิดอย่างนี้
ขึ้นมา คนนั้นเลวมาก เลวที่สุด

พระพุทธเจ้าท่านจึงถูกใส่ความ ในจุดนี้เหมือนกัน นางจิณฺจมาณวิกาได้ทำเสแสร้ง เอาไม้กลมๆ ใส่เอาไว้ในผ้าถุง เหมือนกับคนมีท้อง มาตู่พระพุทธเจ้าว่าเป็นสามี พระพุทธเจ้าท่านก็เฉย แล้วท่านก็กล่าวขึ้นว่า มีน้องหญิงกับเราเท่านั้นแหละนะ ที่จะรู้กัน จริงหรือไม่จริง จริงไหมล่ะ? ท่านไม่ได้ยุ่งเกี่ยวนางจิณฺจมาณวิกา แต่นางจิณฺจมาณวิกาซิ เข้ามาเกี่ยวตัวท่านเอง ท่านก็เลยพูดขึ้นอย่างนั้น ท่านเกี่ยวเขาหรือไม่เกี่ยว เขาก็รู้ดี ท่านก็รู้ดี

เรื่องนี้ พระพุทธเจ้าท่านรู้ว่าท่านถูก ท่านไม่ใช่เป็นคนผิด ท่านจึงเฉย เฉยจริงๆ เพราะฉะนั้น การหยุดการเฉย สันตนะ โสมะวิธินา เฉยสงบ เมื่อถึงที่สุดนั้น เป็นคุณสมบัติของอริยะ ที่แท้จริง ความสงบนี้แหละ ชะอะอะไรทั้งปวงในโลก ท่านไม่เดือดร้อน เพราะท่านรู้ ท่านเฉยอยู่ สุดท้าย นางนั้นเดินไปเดินมา ไม้ที่ซุกอยู่ในท้อง มันหล่นตกลงไปเอง โธ่ มาหลอก ! อย่างนี้ นางจิณฺจมาณวิกาก็ถูกคนเขาด่าไป ถูกคนเขาว่าให้เสียไปเลย ท่านเอาชนะมารอย่างนี้

ฉะนั้น เราก็เหมือนกัน ต้องจำยุทธวิธีบทนี้ให้ดีๆ อย่าง
พระพุทธเจ้าท่านทำ ใครจะมาด่า กล่าวว่าร้ายอย่างไร ก็ช่าง ถ้า
เราตรวจดูตัวเรา ว่าเราไม่ได้เลว เราไม่ได้ร้าย ก็ไม่ต้องหวั่นไหว
เราไม่ได้เสียหาย เราไม่ได้ทำผิด ก็เก้งนั้งยิ้มแป้น อยู่เฉยๆเถอะ
ไม่เดือดร้อนใจเลย ไม่มีเคือง ไม่มีระคาย ไม่หวั่นไหว เฉย สงบ
พูดได้ดี มีสติสัมปชัญญะ มีความจริง มีความสัตย์บริสุทธิ์อยู่
อย่างนี้ก็เป็นผู้ที่ได้ผล ในการฟังปาหุง บทที่ ๕ คือ ชนะคนจอม
ลวงโลก หรือคนกล่าวร้าย เสียดสี หรือคนพาลหาเรื่อง เราจะ
ชนะคนเหล่านั้นได้ อย่างเก่งเป็นธรรมะที่จะต้องรู้ ต้องเข้าใจเรื่อง
เข้าใจเหตุผล ไม่ใช่ธรรมะ สวดเสร็จแล้วก็ขลัง ! มีอะไรมาบันดล
บันดาล อย่างนั้นไม่ อย่าไปขอ อ่อนวอนเอา อ่อนวอนยังไงก็ไม่
สำเร็จ หรือไม่ใช้พุทธวิธี วิธีการที่พระพุทธเจ้าทำเป็นตัวอย่างนี้
เป็นการเรียนรู้ แล้วลงมือกระทำให้ถูกต้องตาม นี้ ปาหุง บทที่ ๕

บทที่ ๖

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

บทนี้ ท่านแปลกันไว้ว่า

พระพุทธเจ้าท่านชนะนักบวช ผู้มีอชฌาสัย ที่จะละเสียซึ่ง
ความสัจย์ มีใจที่จะยกถ้อยคำของตนให้สูง ดุจยกธง เป็นผู้มีมณ
ยิ่่งนัก ด้วยเทศนาญาณวิธี คือ รู้อชฌาสัย แล้วตรัสเทศนา

ฟังคำแปลแค่นี้ ก็แสนจะเข้าใจยากแล้ว ก็จะขอแปลซ้อนลง
ไป ให้ง่ายขึ้นอีกหน่อย คือ

"พระพุทธเจ้าท่านชนะนักบวชอื่นๆ ที่"เปี้ยว"แล้ว "ไม่จริง"
แล้ว "ไม่ตรงไม่ถูกตามสัจธรรม"แล้ว และยังเจตนาที่ยกตนอยู่ ว่า

ตนสูงตนดีเสียอีก มีตมณอยู่หรือโง่อยู่ยังบกพร่องอยู่ พระพุทธเจ้า จึงพยายามเอาชนะ ได้ด้วยการใช้พระปัญญา แสดงธรรม สอนไป เผยแพร่ออกไป กระจายสั่งธรรมออกไป ตามอัธยาศัยของบุคคล ตามอัธยาศัยของตนเอง และกาลเวลาอันควร ความกระจ่าง สว่างไสวแห่งสั่งธรรมแท้ ก็จะเป็นประทีป ไปจุดให้ผู้ "ไม่รู้" ผู้ยัง ยึดดี ถือตนนั้นๆ เห็นได้ตามเป็นที่สุด

พระพุทธเจ้าชนะเขาด้วยการสอน สอนด้วยอะไร สอนด้วย "ปัญญาปะทีปะชะลิโต" สอนด้วยปัญญาที่เป็นประทีป ที่ท่านมี เช่น มีความสว่าง หรือมีความรู้แจ้งชัดอยู่เท่าใดๆ ท่านก็ใช้ปัญญา นี้ สอนนักบวชดีอด้าน ยึดถือดีอวดดี หลงตนทั้งหลาย นักบวชที่ยึดดี หลงตน ที่ร้ายกาจนั้นๆ ในสมัยพระพุทธเจ้า ท่านก็มีคู่แข่ง มีนักบวชทั้งที่เขาก็มั่นมั่นว่า เขาประพฤติถูกต้องแล้ว พระโคตมสี มาประพฤติมาสอนผิดๆ เขาก็พากันต่อต้านโต้แย้ง และมีทั้ง ประกาศศาสนากันคนละศาสนา พระพุทธเจ้าก็สอนนักบวช ที่ยัง ผิดๆเพี้ยนๆ อวดดีทั้งหลายแหละ นี่แหละ หรือนักบวชอื่นๆ อีกก็ ตาม สอนเขาจนเห็นดีเห็นชอบด้วย สอนเขาด้วย "ปัญญาปะทีปะ

ชะลิโต" พวกนักบวชที่ยึดดี ถือตน อวดดี ทั้งหลายแหล่เหล่านี้
พระพุทธรเจ้าทำอย่างนี้

นักบวชในสมัยพระพุทธรเจ้า มีหลายลัทธิ แยกออกมาจาก
พราหมณ์ ด้วยกันนั่นเอง ก็เยอะแยะ แต่งตัวเหมือนกันก็มี
แต่งตัวอย่างโน้น แต่งตัวอย่างนี้ นับถือจารีตอย่างโน้น นับถือ
ประเพณีอย่างนี้ มีแบบนี้แบบนั้น หลากๆอย่าง หลากๆแขนง
ต่างกันมากมาย แต่ก็มาจากพราหมณ์ เหมือนๆกันนั้นแหละ ส่วน
ใหญ่ต่างก็ล้วน จะประพฤติพรหมจรรย์

เหมือนกันกับสมัยนี้ เรียกว่า พุทธศาสนาเท่านั้น แต่ก็มี
ปฏิบัติกัน ไม่รู้จักจารีต ก็ประเพณี ก็แบบอย่าง โดยเฉพาะทาง
"ความเข้าใจ" หรือ "เป้าหมาย" ทางนามธรรมนั้น แตกแ่ง แยก
ทาง มากมายหลายอย่างเหลือเกิน เพราะฉะนั้น ได้หลายอย่างๆ
นี้แหละ ก็เหมือนกันกับสมัยโน้น ใน "พระพุทธศาสนา" ก็มี
แบบอย่างกันหลายอย่าง มี"ทิฏฐิ"กันคนละ"ทิฏฐิ" ในสมัยนี้ ผู้รู้
จริง ก็จะต้องใช้ "ปัญญาปะทีปะชะลิโต" ซึ่งจะสามารถเทศนา
แสดงคำสอน ด้วยญาณวิธี หมายความว่า ทำด้วยความเก่งแห่ง

ปัญญา มีเชิง มีกลวิธีต่างๆ คนอื่นที่เขาเป็นนักบวชต่างๆ นั้นก็จะ
รู้ได้ จะได้ประโยชน์เช่นเดียวกัน

สมัยพระพุทธเจ้ามี "ปัญญาปะทีปะ" มีญาณมีปัญญา อัน
เป็นประทีป ถ่ายทอดกันอยู่ สมัยนี้ก็ต้องใช้ "ปัญญาประทีป"
อย่างเดิมอยู่นั้นแล เพราะสมัยไหนๆ ก็พยายามใช้ปัญญาประทีป
นี้แหละ แสดงเทศนา เพื่อที่จะให้พระหรือนักบวช ผู้ที่มีมณลง
ตน ยึดดีถือดี อวดดี อยู่ต่างๆ นั้น คลายทิฐิ ยอมแพ้ หรือพระ
ท่านมีญาณประทีปนั้น ท่านก็จะพยายามแสดงธรรมเทศนา สั
งสอน กล่าว หรือว่าแสดงวิธี ให้พระที่กำลังมีมณลงตน ยึดดีถือ
ดี ว่าตัวดีอวดดีเหล่านั้น ยอมเห็นตามได้ เข้าใจในสัจธรรมได้ ไม่
ว่าจะเป็นสมัยไหน ถ้าใครมีปัญญาแก่ตนแล้ว "ปัญญาปะทีปะชะลิ
โต" เป็นปัญญา เป็นดวงประทีปสูง ก็สามารถที่จะเป็นผู้สาธต
สอกระจายรังสีแห่งสัจธรรม ออกไปชมรัศมีที่ยังไม่จริงได้ จะปราบ
ความอวดดี ปราบความหลงตน เยอหยิ่งของนักบวช แม้รุ่นเก่า
เกิดก่อน หรือรุ่นที่ยังไม่ดีแท้ ยังไม่เป็นสัจธรรมจริงได้ ซึ่งก็ยากยิ่ง
แท้ แต่ถ้าคุณเป็นนักบวช ผู้มีปัญญาปะทีปนั้นจริง คุณก็ทำได้จริง

ถ้าคุณไม่ได้เป็นนักบวช ที่มีปัญญาปทีปจริงนั้นสิ ! คุณก็ทำอันนี้ไม่ได้ ก็ให้ฟังไว้เท่านั้น

แต่ผู้ที่จะได้ประโยชน์สูงขึ้นมาแล้ว เมื่อขึ้น ชนชั้น
หลอกลงในโลก ขนาดนั้น ฉะนั้นขึ้นไป ตั้งแต่บทที่ ๖ นี้ก็ขึ้น
สูงขึ้นๆ ผ่านชั้นชนะ "คนลง" ต่อมาก็ชนะ "พระลง" หรือ
"นักบวชลง" ก็ต้องเตือนกันบอกกัน แม้จะเป็น "นักบวช" ผู้ที่ยัง
ไม่บริสุทธิ์สูงสุด ก็ยังหลง "โลกียสุข" อยู่อีกต่างๆ ที่มันทำให้ต้อง
ถือดี ต้องอวดดี ยึดตัวยึดตน ต้องยุ่งยากลำบากกัน เพราะเป็น
เรื่องของความสุขชั้นสูง ที่"นักบวชก็ยังหลง" เป็นเรื่องของจิต
ชั้นสูง ชั้นสอนเขาปราบมาร เรียกว่า "มารในนักบวช" ที่ปราบครั้ง
นี้ เรียกว่า "ปราบมารชั้นนักบวช" ไม่ใช่ปราบมารชั้นคนธรรมดา
มารชั้นคนธรรมดา มีมือตั้งพัน บอกไปแล้วแต่ต้น ตั้งแต่บทที่ ๑ มี
มือที่มีมิด แต่นี้เป็นมารที่อวดกล้า ว่าตัวเองนี้เก่ง มีสัจจะ มีตบะ
บ้าง มีแบบมีวิธีบ้าง อะไรบ้างก็ตามแต่ แต่ตัวเองยังมีความหลอก
อยู่ ไม่มีสัมมาทิฐิ อย่างนี้พระพุทธเจ้าท่านปราบมาแล้ว และเรา
เอง พุทธศาสนิกชนเอง นักบวชของพุทธศาสนา ในสมัยนี้แหละ

ถ้าใครเป็นนักบวชที่มี "ปัญญาประทีป" อันรุ่งเรือง "ปัญญาปะทีปะชะลิโต" ปัญญาที่เป็นประทีปรุ่งเรืองนี้ ก็ช่วยปราบนักบวชเหล่านี้ด้วย อันนี้เป็น พาทุง บทที่ ๖

บทที่ ๗

นันทปะนันทะภุชะคัง วิพุทธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

อันนี้ก็แปลกันมาว่า "พระพุทธเจ้าชนะ คนที่ติดในเรื่องที่ตัวเองได้แล้ว เป็นเจโต ที่มา ที่รู้ นึกว่าตัวเองถูก อันนี้เป็นนักบวชเหมือนกัน ปราบนักบวชชั้นสูงต่อมา ปราบนักบวชชั้นใหญ่ ที่คิด

ว่าตัวเอง เป็นผู้ที่ได้แล้วซึ่งความสูง ด้วยฤทธิ์อันนั้น ถือว่าตัวเอง เป็น "เถระฤๅชะเคนะ ทะมาปะยันโต" นึกว่าตัวเองเป็นเถระที่ใหญ่ ที่มีฤทธิ์เดช ดังหนึ่งพญานาคราช ไหญโตแล้ว

เพราะฉะนั้น ถ้านักบวชผู้ใดถือว่า ตัวเองเหมือนพญานาค ราช อันนี้ก็ไม่แน่น"ปัญญา" แต่อันนี้แน่น"เจโต" คือได้ความสงบ มาก ได้"อุปสมโ สุโข" มาก สงบมากที่สุด เป็นพญานาค สงบ จนกระทั่งนั่งเจียบ ชั้นพญานาคเหมือนคนนอนหลับ พญานาค นอนหลับที่หนึ่ง พระพุทธเจ้าเกิดหนหนึ่ง ถึงตื่นที่หนึ่ง หรือ รู้สึกตัวที่หนึ่งนะ

"พญานาค"นี้ หมายความว่า สงบถึงขั้นนั้น สงบดั่งแก่ง เป็น "เจโตสมณะ" ไม่รับรู้ ไม่รับทราบอะไรทั้งนั้น นี่หมายความว่า เป็น ผู้ที่มาปฏิบัติธรรม มาแล้วได้รับความสงบ พระพุทธเจ้าปราบคนที่ มิจฉาทิฎฐิ พวกนี้เหมือนกัน โดยเกจิอาจารย์ (ผู้แต่งบทพาหุงฯ) ก็จับความ ผูกเรื่องมาว่า พระโมคคัลลาเถระ ซึ่งเป็นพระสาวก นิรมิตรกายเป็นนาคราช ไปทรมานพญานาค ชื่อนันโทปะนันทะ ถ้าเราปราบคน เดียวนี้ อย่างนี้ก็คือ เราปราบนักบวช ที่มี

คุณลักษณะ เป็นดั่งพญานาค และนักบวชผู้นั้น มีความสงบบำงับ ได้อย่างลึก แล้วก็ปราบด้วยวิธี "อิทธิปะเทศะวิธีนา" ก็คือ เทศนา ให้มีผลแก่ แสดงความจริงให้ปรากฏแก่ "อิทธิปะเทศะวิธีนา" ด้วยอุปเทศ มีฤทธิ์ ท่านแปลว่าอุปเทศมีฤทธิ์ เป็นอิทธิอีกประเภท ต้องเทศนานั้นแหละ ให้มีความแก่ หรือมีฤทธิ์ (อิทธิ) ยิ่งๆขึ้น ให้มีรายละเอียด มีแง่มุมต่างๆ ยิ่งๆขึ้น (อุปเทศ) ให้มีเทศนาที่ดี มีอิทธิปาฏิหาริย์ อาเทศนาปาฏิหาริย์ มีความแก่กล้า ถูกต้องอริยธรรม (คือ ไม่ใช่ปาฏิหาริย์ ที่เป็นเครื่องหมายวิชา) ด้วยวิธีอันเยี่ยมยอด เพื่อจะทำวิธีให้เขาเห็นได้ เข้าใจได้ ว่ากลายไปหลงความสงบ เป็นนันทโทปนันทะ พญานาคตัวใหญ่ มันก็ยังไม่เป็นที่สุดหรอก ไปหลงความสงบนี้ ก็ยังไม่เข้าท่า อันนี้เป็นเรื่องของนักบวชแล้ว หรือคนปฏิบัติธรรมชั้นสูง นักบวชด้วยการฟังรู้ นักบวชคนไหน ตัดทิฐิของตัวเอง ว่าตัวเองแก่ (หลงในความหยุด ความนิ่ง ความสงบของตน) อย่างนี้แล้ว ซึ่งเหมือนกับนักบวช เก่งในความลึกซึ้ง อย่างนั้นอย่างนี้ สามารถเรียนไฉนโน้น เรียนไฉนี้ ทำแก่ มีคำพูดแก่ สามารถที่จะแสดงไฉนี้ได้แก่ แล้วก็หลงในความรู้ หลงในความแก่ ความสามารถของตน อย่างนั้นก็

จัดว่าเป็นประเภทที่ ยังหลงตัวอยู่เหมือนกัน การแสดงธรรม
เอาชนะด้วยการใช้วิธี ใช้ปัญญาอธิบาย ใช้พลังของความจริงที่มี
ยืนยันด้วยวิธีต่างๆ นานามากหน่อย เพราะว่า คนที่หลงความ
สงบนี้ มันเป็น"มานะ"ขั้นสูง เป็นความยากแสนยาก และนักบวช
ชนิดนี้ ปัญญาจะไม่ค่อยเล่น หรือส่วนมากไม่ชอบคิด ปัญญาน้อย

เพราะฉะนั้น ต้องมี "อิทธิูปะเทสสะ" มีวิธีที่จะแสดงอุปเทศ
ต่างๆ เหลี่ยมนั้นเหลี่ยมนี้ แสดงถึงกายธรรม วจีธรรม มโนธรรม
ออกมาให้เขารู้ได้ เขาหมดทิฏฐิได้ จนเป็นผู้มี "สัมมาทิฏฐิ" รอบ
ถ้วน และพร้อมกับแก้ไขความติด ความผิดนั้นๆ ได้ ถ้าใครได้
สามารถ ช่วยคนอย่างนี้ได้ คนนั้นก็ เป็น "ชิตะวามุนินโท" เป็นพระ
มุนีที่เราชนะได้ ซึ่งเป็นมารชั้นสูงมาก

ก่อนอื่นจริงๆ ก็ตรวจตัวเราเอง นั้นแหละก่อนว่า เราหลง
ความสงบหรือไม่? เรามีความสงบนั้น ต้องมีให้ได้จริง! แต่เราติด
สงบติดหยุด ติดคุดคุ้หรือไม่ ถ้าไม่ติด เป็นผู้รู้แจ้งจริง ก็เป็น ชิตะ
วามุนินโท เอาทีเดียว จากนั้นจึงช่วยผู้อื่น ที่มีมิจฉาทิฏฐิ มีมิจฉา

สมาธิ ให้นักบวชผู้มี "มิจฉา" เหล่านั้น เข้าใจถูกเป็น"สัมมาทิฏฐิ" และถอดถอนส่วนที่ไปหลงผิด จนเป็น "มิจฉาสมาธิ" นั่นๆ เสีย

"สัมมาสมาธิ" ของพระอริยะ อันมีมรรคองค์ ๘ นั้น ไม่ใช่สภาพที่ จะเข้าใจได้ง่ายๆ หรือเป็นได้ง่ายๆ ดังสมาธิหลับตา ต้องมีความเข้าใจอย่างถูกต้องจริงๆ (ผู้สนใจโปรดอ่าน "มหาจิตตาริ สกสูตร" มัชฌิมนิกาย อุปริปัณณาสก) และเป็นของศาสนาพุทธ เท่านั้น มันมีประโยชน์สูงสุด และมีสภาพประหยัดสุด มีระดับ อนุโลม - ปฏิโลม อยู่ครบพร้อม เกื้อกูลเกี่ยวพันกับผู้อื่น เป็น ความสมบูรณ์ของศาสนา หรือเป็นความประเสริฐสมบูรณ์ ของความเป็นมนุษย์ผู้เข้าถึงผู้เป็นได้จริง คนผู้ได้ความสงบ แล้วก็หลง ความสงบ ติดสงบ ก็จะมีขี้เกียจเฉื่อยชาเนื่อย ปัญญา ก็จะเสื่อมลงๆ เมื่อความเกียจคร้านเข้าจับ นั่นไม่ใช่ความเป็นมนุษย์ประเสริฐ ของศาสนาพุทธเลย

ศาสนาเดียรัลย์ที่ปฏิบัติธรรมแล้ว ก็ไปจบที่"หยุด" เลิกโลก แบบพาซื้อ ทิ้งโลกแบบเถรตรง ไม่รับรู้กับโลก ไม่เกื้อกูลโลก ไม่เกื้อกูลมวลมนุษยชาติ ไม่เข้าใจความสุขของมวลมนุษยชาติ ไม่

ช่วยมวลมนุษยชาติให้มีอริยธรรม ได้ชื่อว่า ศาสนาหนีเอาตัวรอด หรือลัทธิเห็นแก่ตัว ศาสนานั้นลัทธิอย่างนั้น หรือทฤษฎีอย่างนั้น เป็นเดียรถีย์

แต่ศาสนาพุทธนั้น พระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า ธรรมวินัยนี้ ปฏิบัติเพื่อเกื้อกูลมวลมนุษยชาติ

ปฏิบัติเพื่อความสุข แห่งมวลมนุษยชาติ เพื่อยังหมู่มวลมนุษยชาติ ทั้งหลายทั้งปวง ให้มากที่สุด อันจะตั้งอยู่ใน อริยธรรม (คือเป็นอารยชน เป็นมนุษย์ที่เจริญ ไม่ด้อยพัฒนานั่นเอง)

(จากสูตรต้นต. อังคุต จตุกก.ข้อ ๓๕ ตามพระบาลีที่ว่า อิธ พราหมณะ พะหุชนะหิตายะ ปฏิปันโน โหติ พะหุชนะนะสุขายะ พหุสสะ ชะนะตา อริเยญายะ ปติฏฐาปิตา)

ศาสนาพุทธ สอนคนให้เป็นปราชญ์ ให้เป็นมหาบุรุษ ยิ่งบรรลุดรรม ก็ยิ่งเป็นประโยชน์ต่อโลก โลกุตตรธรรมของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น เป็นคุณธรรมของมหาปราชญ์ ของมหาบุรุษ ที่จะคำจุนโลก ช่วยมนุษยชาติ ไม่ใช่ธรรมที่ปฏิบัติแล้ว กลับกลายเป็น ผู้ได้แต่ประโยชน์ตน เห็นแก่ตัวไปชิบ ! อย่างนั้นก็ไม่ใช่

เลย อย่าเข้าใจผิด หลงผิด (มิจฉาทิฎฐิ) กันว่า การปฏิบัติตาม
โลกุตตรธรรมนั้น ก็เพื่อ "ตัวเอง" เท่านั้น หรือบวชเป็นภิกษุเสีย
จะได้ไม่ต้องมาอยู่ในโลก ปฏิบัติไปในทางโลกุตตรธรรมแล้ว ก็
หมายความว่า เรารอดพ้นแต่ตัว เราไม่อยู่ในฐานะที่จะทำอะไร
ให้เกิดแก่คนอื่นได้ โลกุตตรธรรมนั้น หมายถึงการแยกตนจากหมู่
คณะ หรือแยกตนออกจากสังคม ถ้าขึ้นใครเข้าใจ "โลกุตตรธรรม"
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นอย่างนี้ ผู้นั้นก็ช่วยมาก ก็น่าสงสาร
ที่ไปเห็นศาสนาพุทธ เป็นอย่างนั้นเสียนี้ เพราะมันเท่ากับ
หมายความว่า ศาสนาพุทธเนื่อๆแท้ๆ กลับไม่มีค่าอะไรเลยกับ
มนุษยชาติ หรือขัดกับพระพุทธรพจน์ ที่ยกขึ้นมายืนยันให้ฟัง เมื่อ
ก็นี้แน่ๆ

ศาสนาฤๅษี ที่สอนให้มีทิฏฐิแบบทิ้งโลกทิ้งมนุษย์ "หยุด" ไป
อย่างพาซื่อ ดื้อๆ เป็นเถรตรง ไม่มีสติปัญญา ไม่มีวิปัสสนา แล้วก็
"เปื้อน่ายแบบเกลียดชัง" ความเป็นจริงของทุกๆ สิ่งในสังคม
เกลียดชังวัตถุ เกลียดชังในพฤติกรรมของมนุษย์นั้น มันมีมาก่อน
ศาสนาพุทธจะเกิด และมีมากลัทธิด้วย และมันก็ไม่ใช่ว่า

ประเสริฐ ของความเป็นมนุษย์อะไร? มันเป็นเพียง "ความเห็นแก่ตัว" ของมนุษย์เชิงหนึ่งเท่านั้น มันเป็นลัทธิที่สอนให้คนกลัว! ไม่ใช่ลัทธิที่สอนให้คนกลัวกลัว อดอาจแข็งแรงต่อโลก เป็น"ที่พึ่ง"ของมนุษยชาติ มันตรงกันข้ามกับลัทธิพุทธนะ! มันเป็นเรื่องตื่นเขิน และ ไม่ใช่ความลึกซึ้งอะไรที่จะเรียนรู้ หรือทำความเข้าใจ มันจึงไม่เข้าใจง่าย และใครๆ ก็เข้าใจได้ไม่ยากจริงๆ

คนเป็นจำนวนมาก จึงเข้าใจกันอย่างนี้ และแล้วจึงคิดว่า ศาสนาพุทธ ก็มี "ทฤษฎีสัมบูรณ์" แบบนี้บ้าง ซึ่งมันไม่ใช่!

แต่ศาสนาพุทธ ก็ไม่เป็นทาสสังคม ไม่หลงใหลติดใจ ในพฤติกรรมของมนุษย์ ไม่เป็นทาสวัตถุ ไม่เป็นทาสอารมณ์จิต และมี "กรรมวิธี" (มรรควิธี) ในการปฏิบัติ เพื่อเรียนรู้ เพื่อลดละ เพื่อขัดเกลาอารมณ์จิต ที่เคยหลงเคยติด เคยเป็นทาสสิ่งเหล่านั้น ออกให้เกลี้ยงสนิท จนอยู่กับโลก อยู่กับสังคม อยู่กับวัตถุ อยู่กับพฤติกรรมของมนุษย์ทั้งหลายได้ โดยจะได้ชี้ ช่วยลดช่วยเพิ่ม ให้แก่สังคม เป็นครูของมนุษย์ ของสังคม เกื้อกูลเขา ช่วยให้เขา อยู่เป็นสุขขึ้น และฉลาดขึ้นอย่างแท้จริง ตรงตามพระพุทธพจน์

แน่ๆ ผู้เป็นครูนั้นๆ ก็เป็นผู้ "ประหยัสดุ" เพื่อ "ประโยชน์สูง"
จริงๆ

ดังนั้น แม้จะปฏิบัติกัน จนบรรลุได้ในช่วงหนึ่ง ได้รับผลเห็น
แจ้งว่า การหยุด การพัก การไม่ต้องยุ่งกับอะไรๆ นั้นมันสบาย
มันว่าง มันง่าย มันสงบจริงๆ นักปฏิบัติธรรมที่ไม่มีครูอาจารย์
สอน ถูกทิสถูกทางจริงๆ ก็จะติดสงบ หลงความสงบ หลงความ
หยุด หลงความพัก ความไม่ต้องยุ่งกับงานการ กับเรื่องอะไร
ทั้งหมดเลย จะอยู่มันเฉยๆ นิ่งๆ น้อยๆ ไม่มีความขวนขวาย ไม่มี
ความขยัน เป็นใบ้ เป็นเซขมมนุษย์ เป็นกากคน ที่เหมือนของสูญ
เปล่า ไร้ค่า ไร้แรงงาน ทั้งทางกาย ทางปัญญา แต่ก็ยังกินอาหาร
ในโลกอยู่กับเขา ยังใช้สอยวัตถุต่างๆ บางรายที่ยังไม่ใช่รายเก่ง ก็
จะเป็นเซขมมนุษย์ที่เปลืองพอได้ แต่บางรายก็เก่งเหมือนกัน เป็น
เซขมมนุษย์จริง และไม่เปลืองวัตถุโลก ไม่มีพฤติกรรมเยี่ยงมนุษย์
ปุถุชนโลกๆ นั้นก็นับว่า เป็นความเก่งอย่างหนึ่งเหมือนกัน แต่ก็
ไม่ได้หมายความว่า หมดกิเลส เพียงแต่ห่างวัตถุ ห่างสิ่งที่เป็น
"เหตุ" แห่งกิเลสภายนอก ไปเท่านั้น ถ้าจิตที่หมดกิเลสจริงแล้ว

อยู่กับเหตุปัจจัยภายนอกอะไรก็ได้ จึงจะเรียกว่าเหนือโลก เหนือ
วัตถุในโลก จึงจะชื่อว่า "โลกุตระ" แท้

แต่เนี่ยยังสัมผัสสัมพันธ์กับวัตถุบางอย่าง พฤติกรรมของมนุษย์
บางอย่างไม่ได้ ก็ยังไม่เปล่า ไม่ว่างในจิตจริง ยังห่วงไหวต่อการ
กระทบอยู่ จึงต้องหลบหลีก หรือเลี่ยงอยู่ปาดอยู่เขาอยู่ถ้ำ ที่ห่างไกล
โลกีย์ จนตายไปก็เยอะ ซึ่งที่จริงก็ไม่ใช่ของง่ายเลย ที่คนจะปฏิบัติ
ตน จนปละปล่อยจิต หยุดจิต ละมาได้ถึงขั้น ทั้งพฤติกรรมที่
ปุณฺณชาติต ทั้งโลกียะทางกามราคะ ขึ้นละเว้นกันได้นานๆ จนดู
ประหนึ่งเป็น "อนาคามี" หรือเป็นผู้ไม่ไยดีบ้านช่อง เรือนชาน
ทรัพย์สินสมบัติอะไร บางคนทิ้งละไปได้ จนตราบตายจากไปเลย
ก็มีไม่น้อย แต่มันก็ยังไม่ใช่ จุดสูงสุดของศาสนาพุทธ

การลดละ สงบ รำบมาได้ ออกปานนี้ ก็เป็น "ผู้ประเสริฐ"
(นาค) ขึ้นหนึ่งแง่หนึ่งเหมือนกัน แต่ยังไม่สูงสุด จริงๆนั้นอาจจะ
ละ จะเว้นสมบัติโลก ละเว้นพฤติกรรม อย่างมนุษย์โลกออกมาได้
เพียงเพราะติดสงบ ซึ่งเป็นการเสพยึดติดชนิดหนึ่ง เพราะอุปาทาน
สุดโต่งชนิดหนึ่ง หรือเพียงเพราะห่างเหตุ ห่างปัจจัยแห่งกิเลส อัน

เป็นเพียงวัตถุหยาบ เป็นเพียงรูปธรรม มิใช่เหตุที่เป็นนามธรรม เป็นที่สุดพร้อม เป็นเพียงภายนอก มิใช่ในภายใน อย่างถูกจุดแท้ ด้วยปัญญาจริงเท่านั้นเอง จึงทนได้ แต่ถ้ายังสัมพันธ์สัมผัสโลกอยู่ จะทนไม่ได้ จึงจะต้องเอาชนะความติดสงบ ติดหยุดนี้ให้ได้ และ จะต้องเรียนรู้ พิสูจน์แท้ว่า "มุจฺฉัสสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง ยัสสะ น กัมปติ" คือสัมผัสโลกธรรมใดๆ สัมพันธ์อยู่กับโลก ทั้งหลาย อย่างไร จิตใจของเราก็ไม่มีหวั่นไหว จริงๆ ได้แท้ จึงจะเป็น "ชิตะ วามุนิโน" เป็นมุณีผู้ชนะ สูงขึ้นไปให้ได้อีก

นี่ก็เป็นสภาพธรรม และความรู้อันได้มาจาก "พาหุง บทที่ ๗" ก็สูงขึ้นๆ มาตามลำดับ ขั้นนี้มันขั้น "ปฏินิสสัคคะ" คือ ขั้น"ย่อน คีน" หรือ "สละคีน" มันเป็นขั้นสูง ถึงขนาดเข้าใจสภาพจริงที่แท้ ว่า ได้แล้วก็พ้นอันได้ และไม่ต้อง "ติด"นี้ ! ไม่ต้องเอาก็ได้ ซึ่งเรารู้ว่า เรากียังได้อยุ่นั่นเอง

บทที่ ๘

ทุกคาหะทิฏฐิภูชะเคนะ สุกัฏฐะหัตถัง
พรหมัง วิสุทธิชุตติมิตธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ซึ่งก็แปลกันมาว่า "พระพุทธองค์ชนะพรหม ผู้มีนามว่า ท้าว
ผกา ผู้มีฤทธิ์ อันสำคัญว่า เป็นผู้รู้เรื่องด้วยคุณอันบริสุทธิ มีมือ
อันท้าวฤชค์ คือทิฏฐิที่ตนถือผิด รัตรึงไว้แน่นแฟ้นแล้ว ด้วยวิธี
วางยาอันพิเศษ คือ เทศนาญาณ ฯลฯ"

ขั้นนี้มันขั้นสุดท้ายแห่งมุนิจริง คือขั้นปราบพระพรหม เป็น
อภิญญาขั้นสุดท้าย หรือเป็น "อิทธิวิธี" ลำดับปลายขั้น "ใช้อำนาจ
ทางกาย ไปตลอดพรหมโลก" มันเป็นขั้นสูงกว่า "เหาะไปใน
อากาศเหมือนนก" ขั้นสูงกว่า "ลုပ်คลำพระจันทร์พระอาทิตย์ ซึ่งมี
ฤทธิ์ มีอานุภาพมาก ด้วยฝ่ามือ" กันเสียอีก

คือ ขั้นตอนขณะ สภาพที่เรียกว่า "พรหม" ทั้งหลาย
เกจิอาจารย์ ท่านก็จับเรื่องขึ้นมาว่า พระพุทธองค์ขณะพระพรหม
ผู้มีนามว่าท้าวผกา ผู้มีฤทธิ์ ซึ่งสำคัญว่า ตนเป็นคนเก่งยิ่งใหญ่ ถ้า
ผู้ใดยัง "มิจฉาทิฏฐิ"อยู่ ยังไม่มีปัญญารู้ว่า "พรหม" นั้นก็คือ "จิต
วิญญาณ" และไม่ใช่อยู่นอกฟ้า ฟากดินไหนหรอก ! มันก็คือ จิต
วิญญาณของเรานี่เอง อยู่ในตัวเรานี่เอง

นี่แหละ! ต้องตรวจ ต้องอ่าน ต้องรู้แจ้งให้ได้ จะปราบพระ
พรหมฯ ก็ไม่อยู่นไหนหรอก พระพรหมก็อยู่ในจิตของเราเอง พระ
พรหมอยู่ในจิตของคุณทุกคน ทุกคนมีจิตพระพรหม อันนี้ภาษา
พระ ท่านเรียกว่า "มมังการ" หรือ "อหังการ" อยู่ในตัวคนเป็นๆ
นี่เอง ไม่ใช่ลอยลอยอยู่ในอากาศ อยู่บนยอดไม้ ยอดเขา ยอดดิน
อะไร หรือไม่ใช่ไปสิงสู่อยู่กับรูปปั้น รูปหล่ออะไร ถ้าใครยังมกมาย
"มิจฉาทิฏฐิ" อยู่ รู้ไม่ออก จับในตนไม่ได้ ก็ไม่มีหวังได้เป็น "ชิตวา
มุณินโท" พระพุทธเจ้าท่านก็ปราบพระพรหม นี่ตั้งชื่อเป็น ปุคคล
ลาธิชฐาน ท้าวผกาพรหม มีฤทธิ์ คือสำคัญตนว่า เป็นผู้รู้เรื่อง
เป็นผู้ยิ่งใหญ่ สูงส่ง ว้างนั้นเถอะ สูงด้วยคุณอันบริสุทธิ์ มีทิฏฐิ ถือ

ตนถือตัว มีมืออันทำวรุขงค์ คือทิวฏฐิที่ตนถือผิดนั้นหนะ มัน
หมายความว่า เจ้าของจิตวิญญาณเองนั้นแหละ ยังหลงยึดเอาจิต
เอาวิญญาณ ที่ตนเป็นอยู่มีอยู่ ว่าเป็น "ตน" เป็นประหนึ่ง "ของ
ของตน" เลยไม่หมดสิ้น "อัตตา" ไม่จบกิจเป็นผู้บรรลุดรหนต์ ไป
ได้สักที "พรหมโลก" หรือลักษณะพรหม มันมีอีกหลายแบบ
หลายขนาด หลายชั้น ต้อง "รู้ชัด" และ มีอำนาจเอาชนะพรหมได้
จริงๆ ซึ่งล้วนแต่คือ "จิตวิญญาณ" ในตัวเรานี่เองจริงๆ

แม้"จิตวิญญาณ" ของใครจะเก่ง จะดีบริสุทธิ์ จากกิเลส
หยาบต่ำ จากกิเลสอย่างกลาง แม้จะกิเลสอย่างสูงละเอียด มาได้
จริงแท้ สูงจริง เก่งจริง ดีจริง บริสุทธิ์จริง ออกปานใดก็ดี มันก็
เป็นความดีจริง สูงจริง เก่งจริง บริสุทธิ์จริง ของจิตวิญญาณนั้นๆ
ตามขนาดที่ตนละตนเล็ก ตนหลุดพ้นมาได้จริง แต่อย่าเผลอไป
"หลงตน" ว่าตนมีดี ตนมีตัวเก่ง ตนบริสุทธิ์ แล้วก็หวงแหน ห่วง
หวงความบริสุทธิ์ ถือ "เจ้าตัวสูง" ยึดเจ้าตัวเก่ง ตัวดีนี้ เหนียว
แน่น จนมันกลายเป็นเหตุให้ "ตนทุกข์ตนลำบาก" หรือตนทำการ
งานอะไร ก็ไม่บังเกิดผลสูงส่ง ดียิ่งขึ้นไปๆ ได้กว่านั้นอีก เป็นอัน

ขาด ได้รู้มานิด ได้ตีมาหน่อย ก็จะไปหลงตัวหลงตนเข้า ก็นั่นแหละ ระวังๆ เถอะ!

มุณีขั้นนี้ จะต้องมี "ปัญญา" ขั้นชาญเชิง ชั้นฉลาดเหนือชั้นจริงๆ เป็น "ญาณาคะเทนะวิธินา" ตัวจริงตัวแท้ ที่จะต้องรู้ "ความจริง" ที่ตัวเอง (มีอัตตัญญู) และจะต้องรู้ "ความดีความเก่ง" หรือ "ความยังไม่ดี ยังไม่เก่งจริงๆ" ของผู้อื่น (บุคคลปโรปรัญญู) ทั้งของหมู่กลุ่มต่างๆ (ปริสัญญู) เพื่อดำเนินการจรรโลง ก่อการรังสรรค์ที่ดี ให้เกิดแก่สังคม แก่มวลมนุษยชาติ จึงจะต้องมี "มัตตัญญู" คือจะต้องรู้ขนาด รู้ประมาณจริงๆ อย่าว่าแต่วัตถุเลยถึงสภาพของ "อรูป" หรือ "นามธรรม" แท้ๆ ว่าจะปั้นขนาดใดประมาณกันขึ้นไหน จะต้องปั้นออกมาให้ได้ ตามประมาณจริงๆ และจะต้องมี "กาลัญญู" คือกาละอย่างไรควร กาละอย่างไรเคร่ง ก็จะต้องรู้จริง ให้ถูกต้อง "อัตถะ" ลงตัวเป็น "กุศลธรรม" และหรือ "อกุศลธรรม" กันให้ดีที่สุด ที่สามารถตลอด ไม่ใช่เอาแต่ "ตน" เป็นใหญ่ ไม่คำนวนของคนอื่น ไม่อนุโลมผู้อื่นเลย เห็นแต่ตน

มองออกแต่ตน ตามใจแต่ตน เชื่อแต่ตนตะปัดฝ่ายเดียว อย่างนี้
แหละพระพรหม (อัสตาริปไตย)

โดยเฉพาะ ต้องปราบความถือดี ยึดตัวยึดตน ที่ตนเอง นั้น
แหละก่อน นั้นแหละคือ "การปราบพระพรหม" หรือคือ "มานะ
สังโยชน์" ตัวสำคัณุนั้นเอง

ถ้าเรา "หลงความใหญ่" ท่านเรียกว่าเป็นพระพรหม หลง
ตัวเองว่ามีฤทธิ์ มีความสามารถ มีความดี มีความเก่ง (แม้จะมี
จริง) มีอำนาจ หลงตัวหลงตนว่าตัวเองใหญ่ ตัวเองโต อะไรอย่าง
นี้ จิตตัวเองนั้นแหละ คือพระพรหม หลงตนเอง มี "วิมานะ" หรือ
มี "วิมาน" ที่ไม่ยอมปล่อย มีจิต "มานะทิฏฐิ" ถือตัวถือตน ถือสิ่งที่
ตนมีตนเป็นมากๆ ขึ้น หรือไม่ยอมปล่อยยอมวางเลย มันก็จะนึก
ว่าตัวเองเก่ง นึกว่าตัวเองเหนือเขาทั้งโลก อย่างไม่มีโอกาสว่าง ไม่
หมด "ชาติ" สภาพจิตจะยึดจัด จนเห็นชัดว่าเป็นพระพรหม (พระ
เจ้า) ที่เดียว เป็นผู้บงการ เป็นผู้บันดาล เป็นผู้สร้าง เป็นผู้ยิ่งใหญ่
เป็นผู้เผด็จการ อย่างนี้เป็นต้น ถ้าใครรู้เท่าทันในตน จะต้อง
พยายามประมาณตน กำราบตัวเอง ถ้ามัน "มากไป" ก็ดี หรือ "ดู

“ไม่ดีไม่งาม” ก็ดี ด้วยวิธีต่างๆ ที่จะสามารถปราบตนลงไป “ใช้
ปัญญาประกอบให้มาก”

อนึ่ง ถ้าตนดีจริง ใหญ่จริง เก่งจริง ก็ไม่ใช่จะ“หลงผิด” เสีย
อีก ไม่ยอมแสดงตัวตามจริง ให้มันวนซ้ำ กลับกลายเป็นว่า ตน
เล็กตนน้อย ตนด้อยตนไม่ดี ตนไม่เก่งอยู่ตะพึด มันก็วนไม่รู้จบ ไม่
องอาจ ไม่ยืนหยัดความจริง ไม่มีที่พึ่งสุดท้าย คนผู้ยังไม่ละเอียดย
แท้ ยังไม่แน่จริง ก็จะ“วน”ดังนี้ แล้วก็มักจะแก้ตัวด้วยคำว่า “นั่น
เป็นการถ่อมตัว” ลักษณะเช่นนั้น คือ “อุทัจจะสังโยชน” แท้ๆ
ของ “พระพรหม” ตัวร้าย จะต้องปราบให้ “หยุด” ให้มันคง ให้เล็ก
วนให้ได้ ละเอียดยไปอีก ดังนี้ เป็นต้น

ที่จริงตนดี ตนกลาง ตนเล็กขนาดไหนๆ ก็ขอให้รู้ “ความจริง”
และใช้ความจริงให้ถูกกาละ ถูกเทศะ ถูกฐานะ อย่างองอาจแก่กล้า
กล้า มั่นใจและสุภาพที่สุด ตามปัญญาที่ได้ไตร่ตรอง อย่างสูงสุด
เถิด ซึ่งบางที่บางกาละ จะต้องจำ “ถ่อมตน” ในบางเหลี่ยม แต่ก็
ต้องแสดงความดีจริง ความใหญ่จริง ที่ตนมีจริงนั้น ออกมาได้

จริงๆ จังจะต้องใช้ปัญญา ใช้ญาณ เป็น "ญาณาคะเทนะวิธินา"
อันยิ่งกว่า "ปัญญาปะทีปะชะลิโต" กันจริงๆ

จะเห็นได้ว่า มันสุดยอดสุดยากที่สุด แต่แค่ขั้นจะปราบ
ความเป็น "พระพรหม" ของตนลงไปได้นั้น ก็สุดแสนจะยากยิ่งนัก
แล้ว ยิ่งจะไปปราบความเป็น "พระพรหม" ของผู้อื่นอีกละก็ เอ้ย!
มันไม่ใช่ของง่ายเลย มันต้องใช้ "ญาณาคะเทนะวิธินา" คือต้องใช้
"ญาณปัญญา" ใช้การแสดง ด้วยกรรมวิธีแสนฉลาด ซ้อนเชิงกัน
จริงๆ ลึกซึ้ง มีอิทธิฤทธิ์จริงๆ

และการ "หมดตัว-หมดตน" หรือ "ไม่ถือตัว ไม่ยึดตน" ที่ว่า
กันเป็นภาษา สำนวนกันนั้น ก็มีใช้ว่าจะเป็นคนต่ำ ปล่อยให้ใครๆ
ก็เหยียบก็ยำไป จนคนเขาเข้าใจผิดไปหมด ไม่มีการแสดง "ความ
จริง" ว่าเรามีความดี มีความสูง ชั้นนั้นชั้นนี้จริง ก็ไม่ใช่จะเถรตรง
พาชื่อ เสียอย่างนั้นไปหมด จนกลายเป็น "หมดตัว-หมดตน" ก็คือ
ให้ใครดูถูกได้หมด ทำตนต่ำไปตะพึด ว่า "ไม่ถือตัวไม่ยึดตน" ก็ไม่
ยึดไม่ถืออะไรไปตะพึด ความดีก็ไม่ยึด อนุโลมตามชั่วตะพึด
ความถูกก็ไม่ยึด ถูกก็ได้ ผิดก็ได้ ตะพึดไปหมด เป็นพระก็ไม่ยึดศีล

ไม่ยึดวินัย หรือทั้งๆ ที่เห็นใน "สัจจะ" แต่ก็ไม่ช่วยกันยึดใน "สัจจะ" นั้น ไม่พยายามต่อสู้ยืนหยัด เพื่อยืนยง "สัจจะ" นั้น อะไรอย่างนั้น มันก็สุดโต่งเลยเถิดไป เป็นคนไร้ปัญญา และไม่เป็นหลัก เป็นผู้นำ เป็นที่พึ่งอะไรในโลกกันได้เลย "สรณัง" ก็เลยไม่มี "โลกนาถ" ก็ไม่มีเท่านั้นเอง จงระวังเถิด ! ในคำว่า "ไม่ยึดไม่ถือ" ก็มิใช่ว่าจะเป็นคนหลักลอย เลอะๆ เทอะๆ

แท้จริงที่สุดนั้น ผู้บรรลुหรือผู้รู้ยิ่ง ผู้หมดตัวหมดตน อย่างแน่แท้ มีปัญญารู้ดีรู้ชัดเจนน รู้ถูกรู้ผิดจริงจัง นั่นแหละคือ ตัวผู้ต้อง"ยึด" ต้อง"ถือ" หลักความจริง ยึดความถูก ถือ"สัจธรรม" แท้ๆ เป็น "ที่พึ่ง" ให้แก่มวลมนุษยชาติ ให้แก่โลก จึงจะเรียกว่า "สรณัง" (ที่พึ่ง) ของผู้ยาก หรือถ้าเป็นผู้สูงยิ่งเยี่ยมมาก ก็เป็น "โลกนาถ" อันคือ ที่พึ่งของชาวโลกได้จริง

ดังนั้น ผู้เป็นมหาบุรุษ หรือเป็นอริยบุคคล จึงจะต้องเป็นผู้รู้แจ้ง ในความจริงแท้ของความจริง ตนเป็นอย่างไร? มีอย่างไร? แค่นั้น? ก็จะต้องแสดงตามจริง นอกจากบางครั้งวาทานอนุโลม "ถ่อมตน" ให้เท่านั้น ก็จะไม่ขัดตามจริงเท่าไร! ส่วนจะ "แบ่งตน"

ใหญ่เกินจริง นั้นไม่ควร และอริยบุคคลจะไม่ทำ ฉะนั้น คราใด
ท่านต้องแสดงตัว "ตามจริง" ว่าท่านใหญ่จริง สูงกว่าจริง ดีเหนือ
เขาจริง คนก็มักจะมองไปว่า เป็นการ "ยกตน" เป็นการ "ข่มขี
ผู้อื่น" อยู่บ่อยๆ เสมอๆ ก็เป็นความจริง !

และท่านก็"รู้"แจ้ง ในความจริงอย่างนี้ แล้วท่านก็ "ไม่ยึดไม่
ถือ" ในคนผู้ไม่รู้ความจริงนั้นๆอีก ท่านเห็นใน "สังขาร" และเห็น
ใน"ความจริงใจ" เป็นความจริงจ่งเป็นที่สุดเอง แล้วท่านก็รู้จักจบ
รู้จักที่สุดเอง เป็น "สังขะ" ลงตัว ตรงกับพระพุทธพจน์ที่ว่า
"อสังฺฆํ ปน โว ภิกขเว ตุณฺณียา อลัง อตฺตมนตฺตายะฯ"

จะเป็น "จิตวามุนินโท" หรือมุนีผู้ชนะกัน ขึ้นสูงสุดยอดนั้น
จึงต้องมีญาณวิเศษ มีญาณทัสสนะ หรือ มีอธิปัญญาขั้นปลาย
สุด (อัมต) รู้ความเหมาะสมเป็นที่สุดจริงๆ แม้จะรู้ตนเองว่า เรา
ไม่มีกิเลสแล้ว (อรห) ก็ดี จึงจะเกื้อกูลมวลมนุษยชาติ จะเพื่อ
ความสุขของมวลมนุษยชาติ ยังมวลมนุษยชาติเป็นอันมาก ให้
เข้าถึงความเป็นอารยชน (อริยญาयरธรรม) ได้จริงๆ เป็นที่สุด

บุคคลเช่นนั้นแล คือ "อรหันต์" (อรห+อันต)

ผู้ชนะพระพรหม ผู้เหนือพระเจ้าได้จริงอย่างนี้ จึงคือ "จิตวามุนินโท" ที่มีผล เพราะได้เรียนรู้พาหุง ๘ เป็นคาถา พาให้ศึกษาค้นคว้า จนหยั่งแจ้งแทงทะลุได้จริง มิใช่ว่าเรียน "พาหุง ๘" แล้วก็ได้แค่ท่องแค่สวด แลกข้าวแลกของกินๆ ไข่ๆ จนตายไปเท่านั้น หรือมิหนำซ้ำ เอาไป "หลอก" ผู้คนให้มลาย หลงไหลเลอะเทอะว่าคาถานี้เป็นของขลัง เป็นคำที่ท่องแล้ว กล่าวขึ้นมาแล้ว จะเกิดฤทธิ์พิลึกๆ สวดเดินหน้าถอยหลัง เท่านั้นเที่ยวเท่านั้นเที่ยว แล้วจะบันดล บันดาลอะไรตลกๆ แฝงซ่อนซ่อนเงื่อน มีแต่ความมืดมัว งงววย งมวาย ไม่รู้เหตุ ไม่แจ้งปัจจัย ไม่เข้าใจเหตุ ไม่แทงทะลุผล อย่างนั้นไม่ควรเลย ผู้หลอกนั้นก็ได้อะไรไปแท้ๆ ระวังๆ กันเถิด !

ผู้ใดศึกษาเข้าใจถ่องแท้ใน "มาร" ที่มีพันมือ คืออะไร?

"ยักษ์" ที่แข็งแกร่งดั่ง ไม่อดไม่ทน คืออะไร?

"เศรษฐาน" ที่เฝ้ามัน โง่เงาคืออะไร?

"คนใจหายาบ" ที่อำมหิตคืออะไร?

"คนลวงโลก" ที่แสนใส่ร้ายต่อต้านคืออะไร?

"นักบวชผู้ลวงโลก" ที่ยกตนถือดี ดื้อด้าน แต่มีคตินคืออะไร?

"นักบวชที่ติดหยุด ติดสงบ" ดังพญานาค คืออะไร?

"พระพรหม" ผู้แสนใหญ่ แสนสูง แสนดีจริง คืออะไร?

แล้วมี "อิทธิวิธี" ต่างๆแก้ไข ปราบปราม จนปราบมาร ปราบ
ยักษ์ ปราบเดรัจฉาน ปราบคนใจหยาบ ปราบคนลวงโลก ปราบ
นักบวชจอมลวง ปราบนาค ปราบพระพรหม ได้เป็นผู้ชนะ ครบ
๘ อย่าง ๘ ระดับนี้ ถูกตัวถูกตนจริง หมดเชื่อ หมดวิญญูณร้าย
อย่างนี้ ผู้นั้นก็สุด

"เอตปิ พุทธะชะยะมังคละอัฏฐะคาถา

โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที

หิตวานะเนกะวิธานิ จุปัททะวะนิ

โมกขัง สุขัง อธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ"

ซึ่งเป็นบทสรุปสุดท้าย ของเกจิอาจารย์ ผู้ประพันธ์คาถา พา
หุง ๘ นี้ว่าไว้ มีความหมายไทยๆ ก็ว่า

"นรชนใดมีปัญญา ไม่เกียจคร้าน สวดก็ดีระลึกก็ดี ซึ่งพระ
พุทธชัยมงคล ๘ คาถา แม้เหล่านี้ทุกๆวัน นรชนนั้นพึงละเสียได้
ซึ่งอุปัทวันตรายทั้งหลาย มีประการต่างๆ เป็นอนันต์ ถึงซึ่งวิโมก
ขศิवालลย์ อันเป็นบรมสุขแลฯ"

ก็จริง ถ้าใครมีปัญญาแท้ ไม่เกียจคร้าน สวดขึ้น จำลึกขึ้น
แล้วก็ร่วม "ประพฤติปฏิบัติไปด้วย" จนละเสียได้จริง เลิกเสียได้
จริง เข้าถึงซึ่งวิโมกขศิवालลย์ ก็จะเป็นบรมสุขแท้

แต่ถ้าเอาแต่ท่อง เอาแต่สวดร้องกัน รุ่นแล้วรุ่นเล่า คนแล้ว
คนเล่า ไม่ได้รู้อะไรยิ่งกว่านั้น มันก็ไม่มีทางช่วยให้ละเสียได้ ซึ่ง
อุปัทวันตราย อันใดแน่ๆ

ข้อสำคัญคือเรื่อง"ขอ" ซึ่งสวด "ขอ" "อ้อนวอนขอ" เดินเวียน
รอบ "ขอ" ใดๆ ก็ตาม พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ดึงเตือนไว้
ชัดเจนว่า "ไม่ใช่สิ่งที่เป็นไปได้" พูดอย่างนั้นๆ ขึ้นแล้ว ก็"ขอ" ให้

เป็นตามที่พูด มันจะเป็นไปได้ง่ายๆ เหมอ? พระสัณมาสัมพุทธเจ้าของเรา เน้น "การกระทำ" (กรรม) ที่ครบครัน จริ่งจ้ง ทั้งกายกรรม วาจากรรม มโนกรรม ที่ต้องรู้แจ้ง แล้วทำให้เป็นจริง ถูกจริง ตรงจริง โดยไม่ต้อง "ขอ" มันก็เป็นจริง มีจริง ได้จริง เอาแต่ปากพูดท่อง มันจะได้จริงเป็นจริงแท้ กันแค่นั้นกัน

ก็ลองคิดเห็นกันดีๆ ขอให้"ทำ"เกิด รู้ให้ถูกให้ตรง แล้วทำให้เกิดให้เป็นเกิด ถ้ายังไม่เกิดยังไม่เป็น ก็อย่าพูดอวดพูดอ้าง ว่าเราเป็น ถ้ายังไม่รู้จริงๆ ก็อย่าพูดอวดพูดอ้างว่าเรารู้

ที่ได้เล่า ได้ขยายความมาทั้งหมดนี้ ก็คิดว่าคงจะพอรู้กันได้ ตั้งแต่บทที่ ๑ ถึงบทที่ ๘ ไม่มากก็น้อย ผู้รู้ได้และทำได้จริง ก็เป็น "ชิตวา มุนินโท" จริ่งๆ โดยไม่ต้อง "ขอให้ชัชฌมมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัชฌมมงคลนั้น" ขอเอาไม่ได้ !

มันเรื่องของการปราบกิเลส ตัณหาของตนเอง จะไปขอให้กิเลสออกไป มันบอกง่ายปานนั้นหรือ เจ้ากิเลสหนะ ! ถ้าจะใช้เพียงว่า ขอให้คุณเอาไปประพฤติ ให้บรรลุประสพผลเทอญ อย่าง

นี้ล่ะก็ พอพูดได้ แต่คุณจะเอาไปประพฤติหรือไม่ ก็คุณล่ะทีนี้ จะ
ทำหรือไม่ทำ ก็จบล่ะ ไม่ "ขอ" อะไรกันอีก

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม เดือน กรกฎาคม ๒๕๒๐

ตรวจทานใหม่ 29 มี.ค.2568 ที่สุด